

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE LICHTENDE OGEN

N° 2308

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE LICHTENDE OGEN

HOOFDSTUK I

DE KREET IN DE NACHT

— Hebben wij nu alles gereed? vroeg Raffles, terwijl hij zijn zijden halfmasker in de binnenzak van zijn rok stak, en daarop zijn donkergrijze overjas dichtknoopte.

— Voor zover ik weet is alles in orde, antwoordde Brand brommend, en niet zeer goed gehumeurd.

De beide vrienden waren sedert een week ongeveer uit Parijs terug, en Brand had gehoopt, nu juist de dag tevoren, na een week van mist en regen, de zon eindelijk weer was te voorschijn gekomen, dat er een reeks van vacantiedagen zou aanbreken, en dat Raffles zich althans enigermate zou willen herstellen van de vermoelenissen, welke de Lichtstad hun beiden had gekost.

Maar in tegenspraak was Raffles onmiddellijk begonnen met het uitwerken van een plan, dat, zoals hij het noemde,

reeds lang in zijn hersens had staan sudderen « en dat nu wel gaar zou zijn ».

Het betrof hier niets meer of minder dan een van die inbraken, waarvan Brand een hartgrondige afschuw had, omdat zij weinig romantisch, maar daarentegen hoogst gevaarlijk waren.

Het eerste waaraan de jongeman dacht waren natuurlijk de korte nachten, omtrent deze tijd van het jaar, welke Raffles zouden dwingen, zijn arbeid snel te verrichten, teneinde niet door het daglicht te worden verrast.

Dan betrof het hier een inbraak in het huis van Lord Seymour Higgs, en Brand wist toevallig zeer nauwkeurig, wat dat ongeveer te betekenen had.

Want die Lord Seymour Higgs was tijdens de laatste wereldoorlog kolonel in het leger geweest, thans gepensionneerd. Iemand dus, die zeer zeker behoort

lijk met wapens kon omgaan...

Dan was daar in huis ook nog een neef. Cecil Darington, die in dat opzicht zeker niet heel ver bij zijn oudoom ten achter stond, tenminste wanneer men de verhalen mocht geloven die in de club de ronde deden over deze weinig spraakzame, in zichzelf gekeerde sinjeur met zijn diep in de kassen liggende ogen, zijn als met een penseel getrokken wenkbrauwen en zijn spitse, wat vooruitstekende kin.

Ook deze jongeman zou, als het er op aankwam, waarschijnlijk korte metten maken met nachtelijke indringers, en onmiddellijk naar zijn revolver grijpen.

Terwijl Brand dit alles overdacht, begon het in zijn gemoed over te koken en plotseling barstte hij uit:

— Als het nog maar een half jaar geleden was geschied, toen die drommelse Cecil nog niet zijn intrek had genomen in het huis van zijn oom.

— Wel, toen bestond het plan nog niet, hernam Raffles schouderophalend en een sigaret opstekend. Daarna pas heb ik ontdekt, dat die Lord Seymour Higgs een kleine aderlating zeer wel verdiende. Ik ken enige van zijn pachters en al durven dezen zich nooit goed vrijuit laten gaan, uit hun uitlatingen bleek mij voldoende dat zijne Lordschap een inhalige oude duitendief is en als een duivel voor alle wanbetalers. En een hardvochtige kerel daarenboven. Was het je bekend, dat zijn zoon met een actrice getrouwd is, en dat hij hem daarom het huis heeft ontzegd?

— Jawel, daar heb ik iets van gehoord, en ik zegen de knaap, want dat is alweer een volwassen persoon minder in dat vervloekte huis. Ben ik wel ingelicht, dan is hij naar Amerika gegaan en moet daar fortuin hebben gemaakt, terwijl hij bovendien heel gelukkig is met zijn jonge vrouw, die hem twee kinderen heeft geschonken.

— Dat is alles juist, Charles. Dit betreft de oudste zoon, die natuurlijk de titel had moeten erven en ook het leeuwenandeel van het fortuin. De tweede zoon is in de oorlog gevallen. Die was toen al getrouwd, en nu krijgt diens zoon

alles, titel en geld.

— Als dat ventje het tenminste beleeft, hernam Brand, het valies dichtknippend, waarin hij zoëven zijn eigen masker en een paar gummi handschoenen had geworpen. De jongen is niet erg gezond, en misschien gaat hij nog eerder het hoekje om dan zijn grootvader.

— Ook dit heb je goed onthouden, Charles. Het geld is dus nu nog bij de grootvader, en omdat hij veel te veel heeft en op zijn geld zit als een ware Harpagon, daarom juist heb ik hiertoe besloten. Het is bijna niet te geloven, maar nog geen twee maanden geleden vertelde het oudste dochtertje van onze president van de Windsor-club mij half wenend, dat die oude schrapper haar zelfs geen tien pond had willen geven voor het fonds voor de stichting van een Tehuis voor Oorlogsblinden. Weet je wat hij zei?

— Geen flauw vermoeden van, maar het zal wel weinig hartelijk geklonken hebben, antwoordde Brand, terwijl hij zijn hoed opzette.

— Hij zei dat die oorlogsblinden toch niet het eeuwige leven hebben, dat zij eenmaal moeten uitsterven, en dat men dan met dat grote huis in zijn maag zou zitten.

— Charmant. Juist iets voor die Kolonel. Dat tekent hem. Wel, ik zou verzoend zijn met het plan, de oude heer wat armer te maken, ware het niet, dat het zo drommels gevaarlijk blijkt.

— Ik heb middelen bij mij, amice, om dat gevaar aanzienlijk te vermindern. De zaak is slechts de oude heer en zijn neef tijdig onschadelijk te maken, door ze een sterk slaapdrankje te laten slikken of zo iets, en dan zal alles van een leien dakje gaan.

— Maar om deze tijd van het jaar is het om vier uur klaarlichte dag.

— Dat zal ons een aansporing zijn, om het huis om half vier te verlaten, hernam Raffles bedaard.

— Is er niet een alarminrichting?

— Die is er, Charles, teneinde buiten werking te worden gesteld.

— De zeven of acht bedienden?

— Slapen allen op de bovenste ver-

dieping van het zeer grote, oude huis. Heb je nog meer tegenwerpingen?

— Neen, Edward, neen. Ik zwijg al als het graf, omdat ik niet behoor tot de mensen die gaarne nutteloos hun tijd verbabbelen. Het heeft trouwens reeds twaalf uur geslagen, en wij zullen een half uur nodig hebben om daar te komen.

— Is Henderson gewaarschuwd?

— Hij wacht met de auto op dertig passen van hier.

— Dan zijn wij, geloof ik, klaar, en kunnen vertrekken.

Met deze woorden nam Raffles het tamelijk zware valies van fraai zadelleer ter hand, dat er uitzag als een suitcase, maar dat inplaats van kleren, keurig gerangschikt alle instrumenten bevatte, welke nuttig konden zijn bij de nachtelijke onderneming, die op dit ogenblik een aanvang nam.

Het was omstreeks half één, toen de auto stopte en parkeerde tegen het trottoir van een brede, tamelijk slecht verlichte, en zeer stille straat, waar zich op dat uur van de nacht geen enkele voorbijganger vertoonde.

Brand en Raffles stapten aanstonds uit, en zonder dat er een enkel woord gewisseld werd, liet Henderson zijn auto keren, parkeerde een eind verder, haalde zijn tabakszak uit, stopte een pijp, en maakte zich gereed om te wachten met dat onvermoeibare geduld, waarvan de reus het geheim scheen te kennen.

Raffles en Brand zochten onmiddellijk de schaduw op van de hoge tuinmuur, die het park van de stille straat scheidde, totdat zij een groengeverfde deur hadden bereikt, die op slot was. De sleutel ervoor echter was al twee dagen tevoren op kunstige wijze door Raffles gemaakt in zijn kleine smidse.

Na even te hebben rondgekeken, stak hij die sleutel, goed ingesmeerd met vaseline, in het slot, dat nogal roestig was, en het volgende ogenblik draaide de deur op haar hengsels, en de beide mannen stonden in het park.

Het was in deze wijk reeds volkomen stil, en slechts nu en dan hoorde het tweetal aan gene zijde van de muur een paar late voetstappen, of het zachte zoe-

men van de motor van een luxe-auto, die rijke lieden thuisbracht van concert of schouwburg.

Dit gedeelte van het park, dat vroeger een border van vaste planten was geweest, was nu verwilderd en volkomen woest en van een pad was al bitter weinig te bespeuren, zodat Raffles en Brand vrij wat moeite hadden, zich een doortocht te banen door het stekelige struikgewas en het hoge onkruid, waarin een opgeschoten knaap zich gemakkelijk had kunnen verbergen, tot aan een plek, waar een weinig orde was geschapen.

Hier stond een prieel, een ouderwets theekoepeltje en vandaar begon een goed onderhouden grintpad, dat zich herhaaldelijk splitsend, tot aan een achterdeur van het huis liep, welke alleen maar door het bediendenpersoneel gebruikt werd, daar degenen die zich in de tuin wilden ophouden, en dit kwam maar hoogst zelden voor, behalve wat betreft de kleine, zwakke Arnold Seymour, gebruik maakten van een tweede deur, breder en hoger, die zich juist in het midden van de achtergevel bevond.

Langs dit pad slopen de beide mannen gedurende een twintigtal meters voort, toen Raffles eensklaps stilstond, zijn arm op die van Brand legde, en hem zo eveneens tot stilstaan dwong.

Zijn scherp oor had een flauw gerucht vernomen, waarvan hij de aard niet onmiddellijk kon bepalen. Het kon evengoed het heel zacht openschuiven zijn van een raam als het voorzichtig sluiten van een deur.

Brand had het ook gehoord en vroeg zacht fluisterend:

— Zouden zij daarbinnen nog niet allemaal naar bed zijn gegaan?

— Dat schijnt zo, antwoordde Raffles kortaf. Wij zullen nog even moeten wachten. Alles is donker, zou ik zeggen.

Zij bleven wel een minuut of tien onbeweeglijk op dezelfde plek staan, ongeveer twintig passen van de achtergevel van het huis verwijderd.

Het was hier zeer donker, want de maan was in het eerste kwartier, en bovendien was de lucht sedert enige uren gaan betrekken, terwijl de hoge bomen

nog het laatste sprankje van licht tegenhielden.

Bijna op hetzelfde ogenblik grepen de beide vrienden met een snelle beweging naar elkaars handen en zij wisten, dat zij elkander met de grootste verbazing, ja met schrik aanstaarden, ofschoon zij geen van beiden een hand voor ogen konden zien.

Daar, niet ver van de achterdeur van het huis, waren plotseling een paar ogen komen opdoemen uit de duisternis, zonder dat een van beiden begreep vanwaar, zonder dat zij een lichaam konden zien, zonder dat zij iets gehoord hadden...

Het waren ongetwijfeld mensenogen, maar van zulk een bovenaardse, lichtende glans, en tevens met zulk een angstwekkende, boosaardige, schrik aanjagende uitdrukking, dat Brand, die toch zeker niet voor een geruchtje vervaard was, zijn hart tot in zijn keel voelde kloppen.

De lichtende ogen waren zo wijd mogelijk geopend, de pupillen staarden strak; het waren echte Medusa-ogen, waarvan de sage verhaalt, dat zij de gene die hun blik durfden trotseren, aanstonds in steen veranderden.

Nu, in steen veranderde Brand wel niet, maar hij voelde toch van ontzetting een fijn, prikkelend zweet op zijn slapen komen en zijn handen ijskoud worden.

Want de ogen staarden hem recht aan, onbeweeglijk, op nauwelijks vijftien passen afstand, met een schrikwekkende, dreigende uitdrukking, en van een bijna onverdraaglijke glans.

Nog nooit had hij zoveel licht in een menselijk oog ontwaard als in deze starre, strak op hem gevestigde ogen, met hun wijde pupillen, en hun groenachtige irissen.

Brand hield de lippen stijf opeengeneepen, omdat hij voelde, dat het eerste geluid dat hij zou uiten, een schorre kreet van ontzetting zou zijn.

Raffles, hoezeer eveneens ontdaan door dit plotselinge visioen, opdoemend uit de bijna tastbare duisternis, deed reeds een stap naar voren, vastberaden zich te overtuigen, wie de bezitter was van die verschrikkelijke ogen, hetzij

mens of dier, maar juist op dat zelfde ogenblik was het alsof de duisternis de lichtende ogen verslond, want zij verdwenen even plotseling als zij gekomen waren.

Enkele minuten bleven de mannen daar onbeweeglijk als beelden bij elkaar staan, de handen om elkanders benedenarm geklemd, totdat Brand eindelijk fluisterend durfde vragen:

— Om hemelswil, Edward, wat was dat?

— Ik kan het niet zeggen, Charles, gaf Raffles nauwelijks verstaanbaar ten antwoord. Ik heb nog nooit zo iets gezien. Ik heb in Bengalen bij fakkellicht op tijgers gejaagd, en sommige tijgerogen hadden wel dezelfde uitdrukking, maar heb jij ooit ogen van wilde dieren gezien, door wit omgeven?

— Nooit. Voor zover ik weet bestaat er geen enkel dier, dat als de mens, het wit van de ogen toont, zelfs niet de aap, die hem het naaste staat. Ik begrijp er niets van, het was om iemand de haren op het hoofd ten berge te doen rijzen.

Raffles stond een ogenblik in beraad, wat hij nu moest doen, want ofschoon hij een moedig man was, hij begreep toch dat hier iets niet pluis moest zijn, en dat hier een zonderling wezen rondspookte, mens of dier, en dat hij dus méér dan voorzichtig moest zijn, toen er plotseling weer iets anders geschiedde, bijna even onverwacht en dat Brand opnieuw het bloed in de aderen deed stollen.

Eerst hoorde men, ergens aan de achtergevel, een heel licht gekras, juist alsof er een vingernagel over een ruit krasste, en bijna onmiddellijk daarna snerpte er een gil door de nacht, zo boven alle beschrijving schrikwekkend, zo onmenselijk van doodsangst, dat Brand zich zijn valies voelde ontglippen en het koude zweet hem dik op 't voorhoofd stond.

Toen het geluid van een val, als van een menselijk lichaam op een houten vloer, een ritselend geluid, alsof een hevige windvlaag over boombladeren heenstreek en toen een doodse stilte.

— Neem je valies, beval Raffles kortaf. Je staat te beven als een juffershondje, broer. Kom tot jezelf, het gaat

misschien om onze huid. De nacht is voor ons verloren, het gehele huis komt al in opschudding. Hier, pak aan.

Raffles had zelf het valies moeten opnemen, duwde het de bevende Brand in de handen, en het volgende ogenblik renden beiden, terwijl Raffles zijn vriend aan de hand met zich meetrok, over het

grintpad, weer terug tot voor de groen-geverfde deur, zonder er zich thans om te bekommeren of zij misschien gehoord werden, en het volgende ogenblik stonden zij weer op het trottoir, met de klank van verschrikte stemmen en het geluid van snelle voetstappen over houten traptreden nog in de oren.

HOOFDSTUK II

ARNOLD SEYMOUR

Wel een kwartier lang spraken de beide vrienden geen woord tegen elkander, toen zij weer in de auto naast elkaar zaten.

Het bleek dat Henderson de snerpende gil duidelijk had gehoord, al was hij veel verder weg geweest met de wagen, in een zijstraat, en de brave kerel had een ogenblik in de grootste ongerustheid verkeerd.

Brand was nog steeds niet helemaal van zijn ontsteltenis bekomen, en leunde met een krijtuit gezicht achterover in de kussens, totdat hij eindelijk kon stamelen:

— Dat was afschuwelijk. Zou er in het huis een moord gepleegd zijn, Edward?

— Het is natuurlijk mogelijk, Charles, en toch verwacht ik het niet. Die kreet leek mij eerder afkomstig van iemand, die schrikt van iets, dat hij of zij plotseling gewaar wordt en dat hem of haar bijna doet bezwijken van angst.

— Misschien, dat wezen met die lichtende ogen?

— Heel zeker niet. Veel eerder iemand die van dat wezen geschrokken is. Herinner je maar, hoezeer wij zelf onder de indruk waren, wij, die toch volwassen mannen zijn, gehard door allerlei gevaren.

— Wat bedoel je daarmee? Wil je zeggen dat degene, die die kreet slaakte, niet volwassen was, een kind dus?

— Dat zou mij althans niets verwon-

deren, Charles. Kun je je voor de geest halen, dat er even voor die door merg en been dringende gil een geluid klonk alsof er op een ruit werd gekrast?

— Ja zeker.

— Welnu, dat geluid kwam van de kant, waar zich de slaapkamer bevindt van de jonge Arnold Seymour. De knaap is nog geen volle zestien jaar, en men heeft hem mij beschreven als buitengewoon teergevoelig, zenuwzwak en emotioneel. Het is zonderling genoeg, dat die jongen zo is geworden, want hij is van een sterk ras.

— Maar hoe kon hij in 's hemelsnaam de ogen zien, die in de tuin waren, terwijl hij zich in de slaapkamer bevond? riep Brand uit op een toon van ongeloof.

— De ogen kunnen tot hem, of hij kan tot de ogen gekomen zijn, Charles, maar ik veronderstel het eerste. Het wezen met die vlamme blik zal wel hetzelfde zijn geweest, dat eerst op de ruit kraste om hem wakker te maken en zijn aandacht te trekken, en toen door het raam naar binnen keek, in de donkere slaapkamer. Het moet voor een teergevoelige jongen, die uit zijn slaap wakker schrikt, een ontzettend gezicht zijn geweest en ik reken er dan ook op te zullen horen, dat hij het was, die die afschuwelijke kreet slaakte, die ons op de vlucht heeft gedreven. Morgen zullen wij er wel meer van horen, want je begrijpt wel, dat ik het hierbij niet laat. Ik moet er het mijne van hebben, ik

moet ontdekken wat dat alles te be-
duiden heeft.

Verder werd er gedurende de gehele rit niet meer over het zonderlinge, angstaanjagende voorval gesproken, en de beide vrienden begaven zich spoedig ter ruste. Brand echter kon nog in uren de slaap niet vatten, want telkens opnieuw meende hij die onmenselijke kreet te horen, die op alles geleeke, op de doodschreeuw van een hert, dat plotseling door een luipaard besprongen wordt, op de stervensgil van een gekeeld varken, maar zeker niet op het geluid uit de keel van een menselijk wezen.

En dan die verschrikkelijke, die starrende, die hels lichtende ogen.

Welke mens bezat zulke ogen, die fosforesceerden en lichtten als van een roofdier, en toch geen roofdierogen waren?

Waren het de ogen van een krankzinnige geweest?

Het is een feit, dat waanzinnigen menigmaal een zeer stekende blik hebben, en dat hun ogen in de duisternis met een bijzondere gloed stralen, maar ook hiervan kon onmogelijk sprake zijn.

En wel om deze afdoende reden, dat er in het huis van lord Seymour Higgs in het geheel geen krankzinnigen waren.

Natuurlijk was het mogelijk, dat een van de bedienden eensklaps waanzinnig was geworden en dat zou dan de volgende dag wel blijken.

De volgende dag kwam, maar bracht naarmate hij vorderde, volstrekt geen verklaring van het raadsel.

Integendeel, de zaak leek nog ingewikkelder te worden. Want de bedienden hadden onmogelijk kunnen zwijgen, het wonderlijke geval was ruchtbaar geworden, en de oude kolonel had aan de aanstonds telefonisch te hulp geroepen huisdokter Cummins, een ooggetuigenverslag gegeven van hetgeen er was voorgevallen. Het gevolg was dat het nog die eigen avond prijkte in enkele bladen van het soort, waarin men nu eenmaal aandacht wijdt aan de minste bijzonderheden, zodra zij Londenaars betreffen, wier namen in het Adelsboek zijn opgenomen.

En hier betrof het nogal de erfgenaam

van een reusachtig vermogen en een titel, reeds verworven in de tijd van Richard Leeuwenhart. Het verhaal kwam hierop neer: De jonge man, die sedert een half jaar omstreeks lijdende was aan een vreemde ziekte, die hem heel langzaam leek te slopen, sliep in een vertrek van de tweede verdieping in de linkervleugel van het huis, en sedert drie nachten, deze omstandigheid was Raffles, hoe voortreffelijk hij altijd was ingelicht, niettemin onbekend gebleven, sliep in het aangrenzend vertrek een der bedienden, die alleen maar in opdracht had, hulp te bieden zodra de jongeman iets in de loop van de nacht mocht nodig hebben.

Deze bediende, Harry Huntman geheten, had het krassen op de ruit niet gehoord, maar daarentegen natuurlijk wel de doordringende gil, die hem aanstonds overeind in bed had gejaagd. Het had echter toch nog even geduurd, voor hij besepte dat het de jonge Arnold geweest moest zijn, die die kreet slaakte.

Hij had zichzelf de tijd niet gegund, een kledingstuk aan te trekken, maar was onmiddellijk uit zijn ledikant gestapt, had de tussendeur geopend, en was op het bed toegeijld van de jonge edelman, die overeind zat in zijn bed, en met een uitdrukking van de hevigste angst op zijn doodsbalek, met zweet bedekt gelaat, wees op een raam, waarachter absoluut niets te zien viel.

Toen was hij achterover gevallen op de kussens en het was alsof hij aanstonds de laatste snik zou geven.

De bediende was naar het venster gesnel, waarvan de gordijnen nooit gesloten mochten worden en had het opengeduwd, in de stellige verwachting, een inbreker boven op een ladder te zien staan, of althans iets dergelijks, maar hij had niets van die aard bemerkt.

Wel echter meende hij op enige afstand het grint van de hoofdlaan te horen kraken onder snelle voetstappen, die zich haastig verwijderden.

Maar, zoals hij zei, was het hem een raadsel, hoe inbrekers dan zo ongehoord snel naar beneden hadden kunnen komen, want er waren toch zeker geen vijftien seconden verlopen sedert het

ogenblik, dat hij de gil hoorde, en dat, waarop hij het venster opende, terwijl van een ladder, noch van een knopen-touw iets was te zien.

Hij boog zich dus weer over de half bewusteloze knaap heen, die eensklaps weer overeind kwam, hem krampachtig om de hals vatte, en wel acht keren achtereen telkens opnieuw herhaalde:

— De ogen! De ogen!

En toen had hij voorgoed het bewust-zijn verloren.

De laatste maanden had de knaap geleden aan een eigenaardig soort zwakte, waarvan de oude dokter de aard niet vermocht op te sporen, en die hij vruchteloos had getracht te bestrijden.

Dit was natuurlijk zeker: De jongen was 's nachts plots wakker geschrikt, waarschijnlijk uit een boze droom, want daarop wees zijn zonderlinge uitroep, zodra hij iets kon zeggen.

Het werd echter de goede, oude huisarts nog veel vreemder te moede, toen in de loop van die dag, en nadat hij een jongere collega in consult had geroepen, de jonge Arnold eindelijk weer bijkwam zeer verzwakt, en toen vertelde, wat hij die nacht gezien had bij het raam.

De waarheid is, dat slechts weinigen hem geloofden, en de geneesheren mischien nog het minst van allen.

Wat was dat voor een zot verhaal? Wat bedoelde de knaap met die « vreselijke ogen, die door het raam hadden gekeken, en die geen gezicht hadden? »

Neen, de jongen had natuurlijk een nachtmerrie gehad en die had hem zo aangegrepen, dat hij er een zenuwtoeval van had gekregen.

En hierbij zou waarschijnlijk deze hele zaak gebleven zijn, wie weet met welke noodlottige gevolgen nog, als het toeval niet had gewild, dat in die nacht een zekere John Raffles zich in de tuin had bevonden.

In de loop van de dag was natuurlijk ook ter sprake gekomen wat de bediende Harry Huntman, meende gehoord te hebben, namelijk snelle voetstappen over het grintpad. Niemand van de bewoners had aan deze verklaring veel waarde gehecht, en de politie geloofde er ook niet veel van, omdat zij geen spoor van braak

vond.

Maar, zoals gezegd, Raffles was bij toeval die nacht van de partij geweest en het spreekt vanzelf, dat hij en Brand in die hele geheimzinnige geschiedenis een heel ander inzicht moesten hebben dan al diegenen, die niet, zoals zij, die schrikaanjagende ogen hadden gezien, lichtend in de duisternis.

Het was al vrij laat in de avond van de dag, volgend op het wonderlijke voorval, en enkele avondbladen hadden er iets van gemeld, toen de beide vrienden voor het eerst het onderwerp ter sprake brachten, gezeten in de fraaie bibliotheekkamer van Raffles' huis.

Brand had zoëven het kleine berichtje voorgelezen, hetwelk was opgenomen in de « Times », en er waren wel vijf minuten verlopen, voor Raffles eindelijk langzaam zei:

— Er is in dit alles iets geheimzinnigs, iets raadselachtigs en ook iets dreigends, amice, hetwelk mij bijna zou doen besluiten, de aangelegenheid eens zeer nauwkeurig te onderzoeken. Je weet dat ik niet bijgelovig ben, in die zin, dat ik niet geloof aan spoken en dergelijke fraaiigheden. Die ogen hadden een menselijke oorsprong, en zij kunnen onmogelijk afkomstig zijn geweest van een dier, al was het slechts, omdat zij daarvoor veel te hoog van de grond waren. Herinner je maar, dat zij zelfs een klein weinigje boven de hoogte van onze hoofden waren, zodat wij omhoog moesten kijken, toen wij ze voor de eerste keer ontwaarden.

— Ja, dat is zo.

— Welnu, van het ogenblik af dat daar een menselijk wezen is geweest, moeten wij ons afvragen, wat voor een menselijk wezen dat was, en wat dat daar deed.

— Misschien, een toevallige collega van je? veronderstelde Brand onzeker.

— Daarvan kan geen sprake zijn, Charles, antwoordde Raffles schouderophalend. Die dwaasheid kunnen wij gerust buiten bespreking houden. Een inbreker, die zijn verstand gebruikt, past zulke middelen niet toe, die bovendien uiterst gevaarlijk zijn, en hem al heel gemakkelijk zouden kunnen verraden.

— Dan zou het iemand uit het huis zelf geweest moeten zijn.

— Dat denk ik dan ook, Charles.

— Maar met welk doel werd dan die afschuwelijke vertoning opgevoerd?

— Ja, dat is niet zo gemakkelijk te zeggen, gaf Raffles ten antwoord, langzaam met zijn gespierde blanke vingers over zijn voorhoofd strijkend. Het is natuurlijk gedaan met een bepaald doel. Jij gelooft natuurlijk evenmin als ik, dat er mensen bestaan met zulke ogen?

— Ik kan het mij ten minste onmogelijk voorstellen, Edward. De eerste indruk echter...

— Ja juist, op die eerste indruk komt het aan, wij zijn er allebei erg van geschrokken en die schrik zal dan ook wel in de bedoeling hebben gelegen van het individu, dat dit afschuwelijk spel speelde.

— Maar hoe kwamen de ogen plotse-ling op de hoogte van de tweede verdieping, waar de jongen ze gezien heeft? vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Daar zit ik juist over te denken. Dat de man met de lichtende ogen tegen het huis is opgeklauterd in zulk een korte tijd, is bijna niet aan te nemen. Er is trouwens niets van een ladder of iets dergelijks gevonden.

— En toch moet het gebeurd zijn, Edward, want wij hebben zelf duidelijk het tikken of krassen tegen de ruit ge- hoord.

— Dat kan heel goed van de grond af gedaan zijn, bijvoorbeeld met behulp van een lange tak of iets dergelijks.

— Maar hoe is het mogelijk, dat de- gene die het deed, dan niet onmiddellijk is ontdekt door de bediende, die op de angstkreet van de jonge Seymour kwam toesnellen, en zich uit het raam boog?

— Als het inderdaad iemand uit het huis is geweest, amice, dan kan die vraag gemakkelijk worden beantwoord. Want dan is hij eenvoudig de deur weer binnengegaan, waardoor hij ook naar buiten was gekomen, eventueel na zich enige tijd in het pikdonkere park ver- borgen te hebben gehouden.

— Maar wie kan het dan toch geweest zijn? Een van de bedienden?

— Ik wil het wel aannemen, Charles, als je mij dan maar een behoorlijk mo- tief noemt, hetwelk de man tot die daad kon bewegen. Uit het berichtje dat je mij zoëven voorlas blijkt, dat alle be- dienden zonder uitzondering reeds zeer lang in dienst zijn van de oude Lord, en dat zij bovendien de zwakke knaap zeer genegen waren.

— Maar in dat huis woont, behalve Lord Seymour Higgs, ook nog zijn neef Cecil Darington, riep Brand uit. Zou die man het gedaan hebben? Maar als dat zo is, wat zou hem dan wel bewogen kunnen hebben, dit laffe spel te spelen, dat de knaap misschien het leven had kunnen kosten?

— O, de reden ligt, dunkt me, nogal voor de hand, amice, antwoordde Raf- fles rustig. Cecil Darington erft alles, titel en fortuin, als de kleinzoon sterft.

Brand liet zich achter in zijn stoel vallen, met een uitdrukking van schrik en afschuw op zijn gezicht en er ver- liep geruime tijd voor hij stamelend kon uitbrengen:

— Uit dat oogpunt heb ik de zaak nog in het geheel niet bekeken. Dat zou verschrikkelijk zijn, Edward.

— Zeker, maar is het onmogelijk?

— Maar als je dat denkt, Edward, als je zo iets vermoedt, dan is het je plicht, daarvan dadelijk de politie op de hoogte te brengen.

— En waar halen wij de bewijzen vandaan, jeugdige driftkop? vroeg Raf- fles sarcastisch.

— Die moeten te vinden zijn. Wij hebben niets anders te doen dan schrif- telijk te verklaren, wat wij die nacht in de tuin hebben ontdekt.

— Maar datzelfde is ook ontdekt door de bediende, behalve dan wat de lich- tende ogen betreft, merkte Raffles op. Maar de knaap heeft ze gezien, zegt hij, en toch denkt niemand er aan, daar be- zondere waarde aan te hechten. Men neemt eenvoudig aan, dat hij een nacht- merrie heeft gehad.

— Goed en wel, maar welke ezel kan dat van twee volwassen mannen aan- nemen? Leden wij dan ook aan 'n nacht- merrie? Droomden wij? Heb ik die vre- selijke ogen niet gezien, zoals ik jou

nou zie?

— Dat mag zo zijn, amice, maar ik vraag je, welke waarde zulk een verklaring van twee geheimzinnige indringers voor de politie zou kunnen hebben. Zij zou aan een mystificatie geloven. En als zij de zaak ernstig opvatte, en toch maar eens een onderzoek zou gaan instellen in het huis, geloof je dan soms dat er iets belastends zou gevonden worden? Als zij dat deed, dan zou de man die de truc met de lichtende ogen uitvond, toch waarlijk geen knip voor zijn neus waard zijn. Zulke dingen zijn nu eenmaal heel moeilijk te bewijzen. Zou jij, bijvoorbeeld, kunnen bezweren dat je hem zelf gezien hebt?

— Neen, dat is zo, dat vergat ik.

— Niemand heeft hem gezien, Charles. Cecil Darington kwam in zijn pyjama uit zijn slaapkamer lopen, en dat kon ook zeer goed, want hij behoefde slechts vlug de tweede achterdeur van het huis binnen te gaan, en maar één part op te lopen, om weer in zijn slaapkamer te zijn, en vandaar, alsof hij plotseling ontwaakt was, naar de slaapkamer van zijn neef te snellen. Het zou mij niets verwonderen als het bleek, dat zijn pyjama's van zwarte of althans zeer donkere stof zijn gemaakt, en anders heeft hij een lange, donkere overjas er overheen gedragen.

— Maar zijn gezicht, Edward. Hoe is het mogelijk dat wij zijn gezicht niet gezien hebben?

— Wel, hij kan een zwarte kap of masker hebben gedragen.

— En de ogen dan?

— Die kunnen heel goed van doorschijnend porselein gemaakt zijn geweest, of afkomstig uit een of ander beeld, en doorzichtig. Je weet natuurlijk dat Cecil Darington veel gereisd heeft, en hij heeft die dingen misschien wel van een van die reizen meegebracht. Plaats achter zulke ogen een elektrische lamp, in een dofzwart geverfd kistje, en het is duidelijk, dat men dan onmogelijk iets anders te zien krijgt dan die lichtende ogen.

— En hoe bereikten zij dan de tweede verdieping?

— Aan het einde van een lange stok gestoken, Charles. En wat het licht betreft, een doodgewone zaklantaarnbatterij levert al ruimschoots genoeg licht voor het doel. Hij behoefde niets anders te doen dan er een lang snoer aan te bevestigen.

— Dat klinkt nu alles heel aardig, maar het zijn louter veronderstellingen.

— Veronderstellingen, amice, die wij zo gauw mogelijk op hun gegrondheid zullen onderzoeken, merkte Raffles op. Ben je het met mij eens, dat mijn redenering niet onlogisch is?

— Ongetwijfeld ben ik dat met je eens. Het is een feit, dat Arnold Seymour zijn neef in de weg staat, het is een feit, dat de knaap in de laatste maanden aan een eigenaardige zwakheid lijdt, die medisch niet te verklaren is; het is een feit dat hij in de afgelopen nacht had kunnen sterven van die vreselijke schrik.

— Welnu, dan blijft ook niets anders over dan zoveel bewijzen bijeen te brengen, dat de politie er inderdaad iets aan heeft. Om naar de politie te gaan en te zeggen: «Mijnheren, wij geloven dat Cecil Darington zijn neef heeft willen vermoorden», zou niet veel opleveren, want Darington zou vol verontwaardiging eenvoudig ontkennen, en wij zouden ons belachelijk maken.

— Maar bij een onderzoek van zijn kamer zou men toch die hele misdadige poppenkast moeten ontdekken.

— Zou je dat denken? Een booswicht, die zulke sluwe streken verzint, zorgt wel, dat hij onmiddellijk alles vernietigt wat hem zou kunnen verraden, en hij zou dit des te eerder doen, nu deze eerste aanslag mislukt is, en de jongen een paar woorden heeft gesproken, die hem later misschien in het verderf zouden kunnen storten. Ik geloof eerder dat hij thans iets nieuws zal uitdenken, nu deze eerste onderneming niet onmiddellijk is geslaagd. Zulke sluipmoordenaars zijn bijzonder slim, en geven hun plannen niet zo gauw op.

HOOFDSTUK III

DE PORTWIJN

De jonge Arnold Seymour kwam slechts langzaam bij van de schok, die zijn zenuwen hadden moeten verduren.

Er waren bijna twee weken verlopen sedert die noodlottige nacht, alvorens hij mocht opstaan, en voetje voor voetje in de tuin mocht wandelen, nu eens leunend op de arm van de oude Huntman dan weer op die van de reeds bejaarde huishoudster, voor wie het niet zo gemakkelijk was, het met de oude heer des huizes te vinden, want hij was brommerig, kortaangebonden, en begon aan zijn lever te sukkelen op een wijze, die de oude Cummins menigmaal de wenkbrauwen deed fronsen, en tersluiks een blik werpen op zijn oude vriend.

Op zijn aanraden was zelfs de minste toespeling op de bewuste mysterieuze nacht aan alle bedienden streng verboden, want hij vreesde, dat Arnold Seymour niet sterk genoeg zou zijn om een tweede, dergelijke slag te doorstaan.

De zomer had zijn intrede gedaan, en de « wildernis » zoals Arnold van kindsbeen af het slecht onderhouden gedeelte van het park had genoemd, geleek nu werkelijk wel wat op het woud rondom het Paleis van de Schone Slaapster: ondoordringbaar bijna, zonder gebaande paden, en waar de tuinman, zo hij er ooit de voet zette, maar weer spoedig uitliep, met een wanhopig gebaar. Hij zou wel vier helpers nodig hebben, wilde er ooit nog iets toonbaars gemaakt worden van dat oerwoud.

Maar op die hulp behoefde hij zeker niet te rekenen, want de oude kolonel werd blijkbaar hoe langer hoe gieriger, begon opmerkingen te maken over het verspillen van benzine en olie voor zijn auto, en dacht er zelfs sterk over, nog twee bedienden te ontslaan, die slechts kort bij hem in dienst waren geweest, dat wil zeggen respectievelijk tien en elf jaren.

Het was aan Miss Anne Craig, de nieuwe huishoudster te danken, dat de heer des huizes ten slotte afzag van dat laatste plan. Zij was de voorspraak geweest voor de oude getrouwe bedienden en van dat ogenblik af droegen zij haar letterlijk op de handen.

Het was op een allerschoonste juni-dag, toen er op de deur werd geklopt van miss Craig's kamer en Arnold binnentrad.

Hij vond de oude dame bezig met een handwerkje, en kwam aarzelend de kamer binnen, een slanke, bleke knaap met een aristocratisch gelaat, en grote, grijsblauwe ogen.

Het was maar al te duidelijk aan hem te zien dat hij een zeer nerveuze aard had. Een ogenblikje stond hij aarzelend stil, en toen wilde hij dadelijk weer rechtsomkeer maken, want bij het erker-raam zag hij een hem onbekende heer zitten, met een knap gelaat, een grijs puhtbaardje en een grote bril op zijn nogal zware neus.

— Je moogt gerust blijven, mijn jongen, zei Miss Craig dadelijk, haar borduurwerkje neerlegend. Dit is mijn broeder, dokter Craig. Je hoeft volstrekt niet bang voor hem te zijn, hoor.

De knaap keek even schuw de dokter aan, die er ondanks zijn grijs baardje nog zo jong uitzag, deed toen aarzelend de deur dicht, en begon stamelend:

— Ik wilde, ik wilde alleen maar wat met u praten. Ik vind het zo prettig bij u, hier in uw kamer. Met Cecil valt niet te praten, hij is ook bijna nooit thuis, en grootvader wordt zo knorrig en prikkelbaar. U hebt ook van die prachtige boeken met platen meegebracht, en die zou ik zo graag nog eens zien.

— Je zult ze hebben, mijn jongen. Wil je mijn broer niet een hand geven? Nog altijd schuw en verlegen kwam

de jongen naderbij, en stak dokter Craig een smalle, bijna doorschijnend witte hand toe.

De geneesheer hield die hand vast, keek de jongen eens aan, als om in de bodem van zijn ziel te lezen, en zei toen met een donkere, klankvolle stem vriendelijk:

— Ik hoop dat wij vrienden zullen worden, jonker. Je ziet er wat bleek uit. Voel je je erg slap?

— Heel erg, dokter, antwoordde Arnold Seymour met een diepe zucht. Ik begrijp niet hoe het komt, een half jaar geleden speelde ik nog met mijn kameraden op de school van Eton, maar zo moesten mij daar weghalen.

— Daar ben je dus zo ziek geworden? vroeg de geneesheer op levendige toon.

— Neen, dat niet. Dat is zo gekomen tijdens de grote vacantie. Toen werd ik op een goede, of beter gezegd kwade dag, erg naar, en dat bleef zo doorgaan, iedere dag wat beroerder, en toen de lessen weer begonnen was het mis. Ik mocht niet meer voetballen, en van rugby was helemaal geen sprake. Toen ben ik maar golf gaan spelen, ofschoon ik daar eigenlijk nog veel te jong voor ben, maar ook dat vermoeide mij verschrikkelijk.

Het was alsof er een stroom van kracht van de geneesheer tot de knaap uitging, die nog altijd met zijn hand in die van de bezoeker stond, want Miss Craig verzekerde dat hij maar hoogst zelden zoveel achter elkaar sprak.

— Ga daar eens op die stoel tegenover mij zitten, mijn jongen, zei de dokter. Wat verder naar de rand toe. Zo is het goed. Leg nu je rechterbeen over je linker, niet te ver.

Nog voor hij geheel en al had uitgesproken sloeg de geneesheer met kracht met de vlakke hand even onder de knie van de knaap, maar het loshangende been schommelde slechts ternauwernood even heen en weer.

De geneesheer bromde iets in zichzelf, schudde het hoofd, boog zich naar de jongen over, opende het rechteroog zo wijd mogelijk, met behulp van duim en wijsvinger en bekeek het wit, dat

een porseleinachtige tint had.

Zijn blikken gleden over het wasbleke gelaat, waartegen de aderen blauw afstaken. Vervolgens stelde hij hem nog enkele intieme vragen, waarop de jongen hakkellend en blijkbaar met enige tegenzin antwoordde.

— En hoe staat het met je onderwijs?

— Ik krijg hier in huis particuliere lessen, dokter, maar het maakt mij altijd zo moe. Grootvader wil dat ik niet achterblijf bij anderen, en ik moet geschiedenis en aardrijkskunde leren, en miss Craig geeft mij les in de Franse taal. Is dat niet aardig van haar?

— Je wilt toch niet, dat ik mijn eigen zuster een complimentje ga maken? vroeg de dokter glimlachend.

— O ja, dat is weer, u bent haar broer, ik was het vergeten, mompelde Arnold met een pijnlijke trek om de fraai besneden mond, en een rimpel tussen zijn wenkbrauwen. Mag ik nu die platenboeken, miss Craig?

De oude dame stond op, en nam uit een kast zwijgend een aantal ingebonden boeken, vol platen, hoofdzakelijk caricaturen van Bateman en houtsneden van Gustave Dozé, en een ogenblik daarna scheen de jongen alles om zich heen te vergeten, verzonken als hij was in de aanschouwing van de platen.

Broeder en zuster praatten nog wat met elkaar, maar op gedempte toon, om de jongen niet te storen. Na verloop van een minuut of tien stond de geneesheer op, greep zijn hoed, trad op de jongen toe, en legde hem de hand op het hoofd, terwijl hij vriendelijk zei:

— Ik hoop dat wij elkaar nog wel eens terug zullen zien, mijn jongen. Wees flink, vertoef zoveel mogelijk in de buitenlucht en geef de moed nog maar niet op.

Toen ging hij naar zijn zuster, boog zich naar haar toe, en zei op zachte toon:

— Bezorg mij zo gauw mogelijk een paar druppels bloed van de jongen. Twee of drie druppels is voldoende. Een naaldenprik...

Miss Craig knikte slechts, en de vriendelijke geneesheer nam met een hoofdknikje afscheid, na nog een laatste blik te hebben geworpen op die doodsbleke,

mooie knaap daar in de vensternis, die zijn heengaan niet eens scheen op te merken.

Er verliep omstreeks een half uur, zonder dat er ook maar een enkel woord gewisseld werd tussen de nieuwe huishoudster, die zich reeds een grote plaats scheen te hebben veroverd in het hart van de knaap, en de bleke, zwakke erfgenaam van een graventitel en zovele miljoenen.

Een paar malen dwongen haar huishoudelijke bezigheden haar de kamer te verlaten, maar Arnold bleef rustig zitten, verdiept in de aanschouwing van de platen in zijn boek.

Even nadat zij voor de laatste maal weer was binnengekomen, ging zij naast hem staan, met haar borduurwerkje in de hand, en boog zich voorover, om hem een aardige plaat aan te wijzen, waarbij zij hem schijnbaar bij ongeluk, met de lange borduurnaald, in een van de vingers stak.

Zij slaakte een lichte kreet van schrik, en riep uit:

— O hemel, wat ben ik toch onhandig. Kom gauw hier, ik zal het even verbinden.

— Laat dat toch, miss Craig, zei de jongen glimlachend. Ik voel niet eens dat u mij geprikt hebt. Is dat niet vreemd? Laatst sneed ik mij met mijn pas geslepen pennemesje, ik voelde er niets van en er kwam maar een klein beetje bloed uit. Nu maar een paar druppels. Ziet u wel. En ziet u wel wat een heldere kleur?

— Pas op, zij zullen op het boek vallen, riep de oude huishoudster verschrikt, terwijl zij kwam aanlopen met een wit porselein schoteltje. De jongen vond het grappig er zijn vinger boven te houden, zodat het buitengewoon lichte bloed traag in vier, vijf druppels op het schoteltje viel.

Miss Craig wist het tersluiks weg te moffelen, wiste met een schoon lapje en wat water het wondje schoon, en een halve minuut daarna dacht de knaap er zelfs niet meer aan.

Dit alles geschiedde omstreeks half twaalf in de ochtend. Een uur later zou er geluncht worden, en daar er gasten

waren die dag, zou de knaap alleen, op zijn eigen kamer zijn boterhammetjes en zijn warme coteletje krijgen. Dat was zo volgens zijn eigen verlangen, want hij voelde zich onrustig en verlegen in het bijzijn van vreemden. Ook zijn geest bleek een verandering te hebben ondergaan, die hem langzamerhand mensenschuw maakte, en hem somtijds heel onverwacht driftig deed uitvallen. Eenmaal was het zelfs gebeurd dat het schuim hem op de lippen kwam, en hij als een dolle om zich heen sloeg, eensklaps begiftigd met een ongewone spierkracht, zodat vier of vijf bedienden nodig waren om hem in bedwang te houden.

Pas de vorige dag had miss Craig dit uit de mond van de oude dokter Cummins gehoord, die zich tot haar scheen aangetrokken te voelen, en die al eens meer vertrouwelijk met haar had gesproken.

Om twaalf uur zei miss Craig op vriendelijke toon, haar borduurwerkje weglegend:

— Het wordt langzamerhand tijd voor je lunch, mijn jongen. Ga vast naar je kamer, ik moet voor de gasten zorgen.

Arnold had zijn boek weggelegd, kwam op haar toe, legde vlelend zijn arm om haar heen, en zei, zijn heldere, klare ogen smekend op haar gelaat gericht:

— Mag ik niet hier bij u eten? Of komt u bij mij? Ik vind het zo naar, zo alleen te zijn.

— Ik beloof je niets, lieve jongen, maar ik zal mijn uiterste best doen, zei de oude dame vriendelijk, terwijl zij hem over het blonde haar streelde. Maar je hebt toch Huntman?

— Huntman is heel aardig, maar ik houd toch meer van u, miss Craig. Ik heb net een gevoel alsof u heel goed mijn moeder, of anders mijn grootmoeder zou kunnen zijn.

Heel even vloog er een zonderlinge glimlach over het vriendelijke, oude gezicht van de huishoudster, en toen zei zij:

— Nu, ik zal zien wat ik kan doen. Als alles beneden voor de lunch gereed is, en je wilt wat wachten, zal ik je gezelschap komen houden. Maar je weet wel, dat grootvader eigenlijk niet wil

dat je zo wordt verwend.

— Als ik maar gezond was, dan zou ik er ook niet om vragen, hernam de jongen op droeve toon. Dan zou ik in Eton zijn, op het college. Ik zou spelen en ravotten, en wat ben ik nu nog waard? Niemand geeft iets om me, al mijn vrienden hebben mij in de steek gelaten. En geen wonder, en met u praat ik zo graag.

Hij had zich tegen haar aangevlijd, maar zij duwde hem zacht van zich af, en zei:

— Nu moet je heus naar je kamer gaan, Arnold. Huntman zal beneden al op mij wachten, je weet dat ik de sleutels heb, en hij moet de wijn uitzoeken. Er moet ook nog gedekt worden, er komen zes heren lunchen, behalve je neef.

Zonderling genoeg liep er op het horen van die woorden een rilling over het tengere lichaam van de knaap, en hij fluisterde hees:

— Vindt u Cecil Darington ook zo'n nare vent, miss Craig?

— Foel, dat mag je niet zeggen, Arnold, bestrafte de huishoudster hem. Hij is je neef.

— Maar ik kan hem niet uitstaan. Er is iets in zijn ogen, dat mij altijd stil maakt, en mij vrees aanjaagt. Wij praten ook maar zelden samen. Ik geloof dat hij net zo het land aan mij heeft als ik aan hem. Houdt u van hem?

— Ik heb mij geen oordeel aan te matigen, Arnold, antwoordde de huishoudster kortaf, en ga nu naar je kamer, anders breek ik mijn woord. Hier, neem die boeken maar mee, dan kun je ze daar verder lezen.

Een ogenblik bleef de oude vrouw de jongen nakijken, die zich op zulk een wonderlijke wijze aan haar gehecht had, en ging toen ijlings haar huishoudelijke plichten vervullen, gaf de wijn uit, en verder alles wat er nodig was voor de lunch, en spoedde zich toen naar de kamer van de jongen.

Arnold zat geheel alleen voor de keurig gedekte tafel, in droeve gedachten verzonken, en lusteloos met zijn zilveren servetring spelend, terwijl een van de oudste bedienden geluidloos heen en weer liep met enige schalen, en somtijds

meewarig het hoofd schudde, als hij in het voorbijgaan een blik wierp op het bleke, smalle gezicht van de jongen.

— Ga jij maar heen, Dickson, zei de huishoudster, zodra ze was binnengetreden. Ik zal de jonker wel gezelschap houden.

— Zoals u wilt, miss Craig, zei de oude man, het vertrek verlatend en de deur dichtdoende.

Arnold had even opgekeken, en begon nu klagend:

— Alwéér portwijn. Ik houd er niet van in de laatste tijd, en de dokter laat hem mij toch drinken. Mag ik hem laten staan, miss Craig?

— Zeker niet, als het je is voorgeschreven, mijn jongen, antwoordde de oude dame vriendelijk.

— Drinkt u dan een glaasje met mij mee. Wacht, ik zal eens galant zijn, al heb ik niet veel meer van een ridder, en uw glas vullen.

De wijn bevond zich in een fraai geslepen karaf, en de tengere hand van de jongen beefde een beetje, toen hij het zware voorwerp ophief en het glas vulde, hetwelk naast het bord van de oude dame was neergezet.

Miss Craig nam het glas op, en wilde het aan haar lippen brengen, toen zij scheen te weifelen, en vroeg:

— Dat is zeker heel oude portwijn?

— O ja, heel oud, gaf Arnold ten antwoord, minstens dertig jaren.

— Dat moet wel, want het komt mij voor een weinig troebel te zijn.

Zij proefde er een klein slokje van en vervolgde toen:

— De smaak is ook wat zoet, naar mijn mening. Neen, drink zelf maar niet, mijn jongen. Het komt mij voor, ik geloof niet dat die wijn goed is. Misschien wat lang in de kelder gelegen, of te veel geschud...

Arnold keek enigszins verwonderd naar het gelaat van de oude dame, dat zeer bleek, en op een merkwaardige wijze vertrokken was. Zo had hij haar nog nooit gezien.

Miss Craig was opgestaan, had de beide glazen weer leeggeschonken in de karaf, zette deze op een soort buffet, en ging toen weer aan tafel zitten. Arnold

kreeg tot zijn verwondering niets anders te drinken dan een weinig Victoriawater.

De maaltijd verliep veel saaiër dan hij zich had voorgesteld, want de oude miss Craig sprak heel weinig, en scheen

in haar eigen gedachten verdiept te zijn. Nu en dan zag hij haar nog heldere, blauwe ogen gaan in de richting van de kristallen karaf, gevuld met de portwijn, die hij niet drinken mocht...

HOOFDSTUK IV

ONVERWACHT INTERMEZZO

Die zelfde avond bezocht dokter Craig opnieuw zijn zuster, in haar eenvoudige kamer.

Ditmaal was zij alleen.

Het gelaat van de geneesheer stond strak en ernstig, toen hij even om zich heen keek, en op zachte toon vroeg:

— Kunnen we hier onmogelijk gestoord worden, Charles?

— Onmogelijk.

— Des te beter, antwoordde Craig, terwijl hij vlak naast de zogenaamde huishoudster ging zitten, en op fluisterende toon vervolgde:

— Ik heb de hele namiddag besteed met het onderzoek van het bloed, dat je mij gebracht hebt, en van de wijn, waarvan je mij ook een monstertje hebt gegeven. Laat ik je maar aanstonds zeggen, Charles, dat het onderzoek onze zwartste voorgevoelens bevestigt. Die ongelukkige jongen wordt langzaam ter dood gebracht, en als wij niet bijtijds tussen beide gekomen waren, zou hij over een maand niet meer leven. En het ergste is, dat de schurk die hem naar het leven staat, tot op vandaag gewerkt heeft met een middel, hetwelk slechts moeilijk is terug te vinden in het lijk van het slachtoffer, dat er langzaam mee vergiftigd is.

Brand was onder het dunne laagje schmink, dat zijn gelaat bedekte, van kleur verschoten, en zei hees:

— Dan moeten wij de zaak onmiddellijk aangeven, dunkt mij, Edward.

— De zaak is reeds aangegeven, Charles, bij ons beiden, zei Raffles streng, en dat is voorlopig voldoende. Ik denk

dat ik die Cecil Darington gevoeliger kan straffen, dan de justitie het ooit zou kunnen doen. Bedenk dat hij nog altijd slechts behoeft te ontkennen, om vrij uit te gaan.

— Maar je hebt het bloed onderzocht. Daarin moeten dan toch sporen van het vergift zijn aan te tonen?

— Dat is ook zo, maar het is een vergift, dat alleen maar bekend is aan de weinige reizigers, die Borneo hebben bezocht, en wel de duisterste binnenlanden van dat eiland. Er leeft daar een stam, die zich bij het uitoefenen van de jacht nog altijd bedient van blaasroeren, meterlange bamboebuizen, omstreeks een vinger dik, en waaruit zij met grote kracht dorens weten te blazen, die gedrenkt zijn in een snelwerkend vergift, hetwelk een vogel, een buidelrat of een ander stuk klein wild op slag doodt.

— Maar dat is dan een vergift, Edward, dat direct in de bloedstroom moet komen. Het blijft zonder uitwerking in de maag, vermoed ik.

— Dat is, helaas, niet het geval, Charles, tenminste niet, wanneer men maar het geduld heeft van die Darington, en genoeg zelfbeheersing om zijn tijd te kunnen afwachten. Men zou gerust wel tien van die dorens kunnen afkoken en van het nat drinken zonder enige nadelige gevolgen, behalve wat misselijkheid en hoofdpijn. Maar als men dat maanden achtereen zou herhalen, dan zou tenslotte het gestel volkomen ondermijnd worden, de spieren zouden verslappen, de hersens zouden zelfs minder

goed gaan werken, kortom het slachtoffer zou vervallen tot een soort vroegtijdige kindsheid en de dood zou vroeg of laat volgen.

— En je gelooft dat de jonge Arnold...?

— O, dienaangaande twijfel ik niet. Je weet welk een grondige studie ik heb gemaakt van alle vergiften, die thans bekend zijn, minerale zowel als dierlijke en ook die uit het plantenrijk, om nog maar te zwijgen van de vergiften, die langs synthetische weg verkregen kunnen worden. Ik kan mij niet vergissen. Darington heeft veel gereisd, ook in Indonesië, en van de Gajoes kan hij van het vergift hebben gekocht, dat hij nu reeds sedert maanden in kleine doses toedient aan die ongelukkige knaap.

— Er is toch wel genezing mogelijk? vroeg Brand ademloos.

— Absoluut. Algehele genezing, mits onmiddellijk een einde worde gemaakt aan de machinaties van die schurk.

— Welnu, wij laten hem onmiddellijk arresteren, riep Brand woedend uit.

— Schreeuw niet zo, viel Raffles hem haastig in de rede. En wat het arresteren betreft, dat heeft nog de tijd. Ik heb eerst nog een appeltje met hem te schillen, onze vriendelijke vriend is heel rijk, en ik herhaal nogmaals, dat de bewijzen uiterst moeilijk te leveren zullen zijn.

— Maar de portwijn dan?

— Die was zonder enige twijfel vergiftigd. Hij bevat juist één dosis van het pijlengif van Borneo en wellicht wat meer dan wel voorzichtig is van Darington. Ik denk dat hij ongeduldig begint te worden, nu die helse truc met de lichtende ogen mislukt is. Maar kun jij aantonen, dat het Darington is geweest, die het vergif door de wijn heeft gemengd?

— Ik kan het niet aantonen, Edward, maar als wij maar geduld hebben, dan moeten wij hem toch eenmaal weten te verrassen. Niemand wantrouwt mij hier in huis, niemand zou ook maar één seconde vermoeden, dat ik een helper ben van John Raffles, de jongen is van mij gaan houden, wonderlijk genoeg, en als wij nu maar weten te beletten dat hij

van de wijn, waaraan Darington gedokterd heeft drinkt, dan zal die vent de dosis steeds groter willen maken, en tenslotte loopt hij in de val. Het was maar een goed ding, dat de vorige huishoudster plotseling aan de dijk werd gezet... Wat was dat?

Brand had plotseling opgehouden en keek naar de deur.

— Wat is er? vroeg Raffles zacht.

— Ik weet het niet; ik meende een of ander geluid te horen, maar ik zal het mij hebben verbeeld.

Raffles was er echter niet de man naar, om zich daarmede tevreden te stellen. Met drie katachtige sprongen was hij bij de deur, opende deze bliksemsnel en keek in de goedverlichte gang links en rechts.

Er was echter niets te zien, en gerustgesteld sloot hij de deur, ging weer aan de tafel zitten en vroeg glimlachend:

— Heeft niemand nog enig vermoeden wie je kunt zijn?

— Als dat zo was, Edward, dan zou ik geen knip voor mijn neus waard zijn, gaf Brand verontwaardigd ten antwoord. Die oude duitendief van een Lord Seymour is, geloof ik, erg met mij ingenomen, al broemt hij wel eens wat. En Arnold is bijna hier niet weg te slaan. Ik vermoed dat de jongen instinctief voelt, dat ik een vriend van hem ben of een vriendin, zoals je het wilt noemen. Was het onderzoek van het bloed moeilijk?

— Tamelijk. Het was zeker al heel gauw gestold, of heb je dat niet kunnen controleren?

— Binnen vijf minuten. Toen leek het op gelei, en vijf minuten later was het reeds volkomen ingedroogd.

— Dat vermoedde ik wel. Nu, ik heb het eerst moeten warmen, in een reageerbuisje, en toen leverde het onderzoek niet zoveel moeite meer op. Het verwondert me nu ook niets, dat die jongen in die afstand van een halve versuffing is geraakt en slap is als een vaatdoek. Maar een verblijf van een paar maanden aan zee of in de bergen, met uitgekiend dieet, zal hem weer volkomen op de been helpen, daarvan ben ik zeker.

— Dan wordt nu ook die ellendige grap met de lichtende ogen verklaar-

baar, zei Brand. Het is duidelijk, dat een zo verzwakt gestel, ook wat de zenuwen en de geest betreft, niet bestand is tegen zulk een heftige schok. Het verwondert me, dat de jongen er niet dadelijk aan is bezweken.

— Dat zal maar heel weinig gescheeld hebben, Charles, hernam Raffles ernstig. En vertel mij nu eens iets van die Darington.

— Wat zou ik je van hem kunnen vertellen? Hij is maar heel zelden thuis, luncht hier alleen, dineert ook soms hier, maar 's avonds vind je hem hier zo goed als nooit. Ik denk dat hij nu wel weer naar zijn club is, of naar de schouwburg of een nachtclub.

— Geloof je dat hij vermogend is?

— In ieder geval heeft hij heel wat geld te verteren, dat is zeker.

— Begrepen. Dat is iets om te onthouden. Welnu dan, amice, zet je ogen en oren wagenwijd open en tracht, maar heel voorzichtig, te ontdekken op welke wijze die genoeglijke fielt het vergif in die portwijn weet te doen.

— Ik denk dat dat nog gemakkelijker gaat dan wij denken. Want je moet weten dat die portwijn voor Arnold afzonderlijk wordt gehouden. Het is een uitstekend, oud merk. Het is waar, dat ik de sleutel heb van de wijnkelder, maar hoe gemakkelijk kon Darington er geen tweede laten bijmaken. Hij heeft dan niets anders te doen dan zo'n fles te openen, het vergif erin te mengen, de fles opnieuw te kurken en, met lak te overtrekken. Als hij er een deel van de nacht aan besteedt, kan hij op die wijze gemakkelijk een paar flessen tegelijk behandelen.

— Daar heb je gelijk in. Hoe het ook zij, blijf hem zoveel mogelijk van nabij gadeslaan, maar zonder je bloot te geven.

— Dat is juist de zaak. Ik weet niet wat het is, maar ik heb de laatste dagen de indruk dat hij mij wantrouwt. Hij kan mij soms over de tafel heen met zijn grijsgroene ogen zo strak zitten aankijken, en slaat dan dadelijk zijn oogleden neer, als hij merkt dat ik het gezien heb.

— Dan kan ik je alleen maar de

grootste voorzichtigheid aanraden, Charles. Je hebt toch alles voor een eventuele vlucht klaar gemaakt?

— Ja, dat spreekt vanzelf. Als het nodig is, kan ik hem ieder uur van de dag of van de nacht smeren, maar ik denk niet dat het zo'n vaart zal lopen; ik ben trots op mijn uiterlijk, al zeg ik het zelf.

— Terecht, want je ziet er waarachtig uit als een oude baker op een plaatje in een der oudste uitgaven van Dickens, prees Raffles hem. Nu, ik geloof dat ik nu maar zal heengaan, want...

Hij viel zichzelf plotseling in de rede, en luisterde scherp.

Nu meende hij zelf in de gang enig gerucht te horen, en een met moeite onderdrukt kuchje.

Wéér was hij met enkele stappen bij de deur, rukte ze open, keek in de gang, deed de deur bliksemsnel weer dicht, deed er de knippen op, en wendde zich om.

— Politie, zei hij laconiek. Er is zoeven dus blijkbaar toch te hard gesproken, en Darington is nog veel slimmer dan we dachten. Het is een groot geluk te noemen, dat een van de agenten blijkbaar verkouden is, bijna waren wij het ook geweest.

— Grote goden! Dan was hij het dus die wij een kwartier geleden gehoord hebben, bromde Brand tussen de tanden.

— Wel waarschijnlijk. Schuif gauw het raam open, daar zijn zij al.

Inderdaad werd er met kracht op de deur gebonsd, en een bevelende stem in de gang riep:

— Doe onmiddellijk open, of wij moeten het slot forceren.

— Forceer dan het slot maar, riep Raffles vrolijk. Wij kunnen werkelijk geen bezoeken afwachten.

Brand had in allerijl bijengegrist wat hij noodzakelijk moest meenemen, en linten op zijn hoofd vastgestrikt.

Zijn kamer lag op de tweede verdieping, in de linker zijvleugel van het grote huis, en daar had hij op gerekend.

In het kleine, ongebruikte kastje onder de diepe vensterbank lag een sterk touw opgerold, bevestigd aan een vingerdikke haak, dat alleen maar uit het

raam behoefde te worden geworpen.

— Keurig voorbereid, prees Raffles de jongeman, die al over de vensterbank was gestapt, en het dikke touw greep, om zich te laten afzakken.

Het was half negen in de avond en dus nog licht genoeg om tot op tamelijk verre afstand alle bijzonderheden te kunnen onderscheiden.

En de eerste bijzonderheden die Raffles zag, waren twee politieagenten, die daar in de tuin op wacht stonden, vlak onder het raam, waaruit het touw neerhing.

Maar er was natuurlijk geen keuze, en dit was de enige weg om de vrijheid te herwinnen.

In de gang had Raffles minstens vier of vijf agenten gezien, aangevoerd door Darrington in persoon, die dus blijkbaar voornemens was, alles op één kaart te zetten en va banque te spelen.

Het touw moest wel gebruikt worden, want er was geen balkon, er was geen regenpijp, en de verdiepingen waren zo hoog, dat het levensgevaarlijk zou zijn geweest naar beneden te springen. Dit zou trouwens heel dom zijn geweest, want dan zouden de agenten al heel weinig moeite hebben gehad zich van hen meester te maken.

Nu verdween het hoofd van Brand, en ondanks de vrij ernstige omstandigheden moest Raffles even glimlachen, toen hij het grijze hoofd met het kapot-hoedje daar uit het gezicht zag verdwijnen.

Hij wachtte niet totdat Brand geheel beneden was, maar volgde hem onmiddellijk, want de agenten in de gang deden geen half werk, maar waren druk bezig, met hun vuisten de panelen stuk te slaan.

De agenten daarbeneden stonden met de handen in de zijden te grijnslachen, in de vaste overtuiging, dat zij met die oude dame en die heer in zijn geklede

jas en zijn grijs puntbaardje niet heel veel moeite zouden hebben.

Maar het kwam anders uit...

Want toen Brand nog twee meters van de grond was, liet hij zich onverhoeds vallen, na zich met de voet een weinig van de muur te hebben afgezet, zodat hij op een van de agenten terecht kwam, en met deze ordebeewaarder op de grond rolde.

De andere agent trok onmiddellijk zijn gummistok om zijn makker te hulp te komen, en dat was ongeveer het domste wat hij had kunnen doen, want onmiddellijk maakte Raffles van de gelegenheid gebruik, liet zich op zijn heurt vallen, en nog half in de val sloeg hij met een welgemikte kaakslag de agent neer.

Het was een knock-out in optima forma, want het maakte de indruk, alsof de politieagent zich kalm ter ruste legde, en zich gereed maakte voor een dutje.

Zijn collega verging het al weinig beter. Eigenlijk gezegd verging het de arme kerel heel wat slechter, want hij bleek zijn enkel te hebben verstuikt toen hij Brand op zich kreeg, en kon onmogelijk lopen.

Brand vergenoegde er zich dus mee, de man zijn revolver af te nemen, en ook de ander te ontwapenen, en het volgende ogenblik spurten de beide mannen, terwijl Brand zijn rokken met beide handen moest opnemen, als hazen door de tuin en waren verdwenen temidden van het ruige struikgewas, juist toen daarboven de kamerdeur krakend versplinterde, en de agenten binnestormden.

— Zo snel je kunt de straat uit en naar huis, James, beval Raffles, en wat de teleurgestelde agenten van de beide vluchtelingen te zien kregen, was niets meer dan een heel klein stukje van het achterspatbord van de auto, die hen wegvoerde en het volgende ogenblik in een zijstraat was verdwenen.

HOOFDSTUK V

OPNIEUW DE OGEN

Niet zodra wisten zij zich in veiligheid, of Brand begon:

— Je zukt me heel wat te vergeven hebben, Edward. Waarschijnlijk heb ik te hard gesproken, en dan heb ik nog de stommiteit begaan, in de loop van het gesprek je naam te noemen.

— Je ziet, hoe gevaarlijk dit nog altijd is, Charles, zei Raffles. Maar het is duidelijk, dat die Darington al vroeger wantrouwen heeft opgevat. Een man in zijn omstandigheden let op velerlei zaken, die aan een ieder ander ontgaan. Het is ook mogelijk dat hij alleen maar achterdocht koesterde en je naging, omdat hij zag, hoezeer de jonge Arnold zich aan je hechtte.

— Maar hoe durft de kerel zo onbeschaamd zijn, politie op ons af te sturen, wetende waarvan wij hem verdenken?

— Daarvoor is niet eens heel veel onbeschaamdheid nodig, amice, gaf Raffles schouderophalend ten antwoord. Hebben wij bewijzen? Neen immers. En zou een verstandig mens geloof hechten aan de verklaring van een man als Raffles, of aan die van een andere man, die zich als vrouw verkleed heeft om in het huis van Lord Seymour Higgs binnen te dringen, natuurlijk met verdachte bedoelingen? Neen, die Darington wist wel wat hij deed, toen hij aanstonds de politie waarschuwde, in de hoop, dat die hem wel zou bevrijden van een paar zeer lastige pottelkijzers, die hem wel eens aan de galg konden helpen. Want de Engelse wet is zeer streng tegenover roofmoordenaars.

— Intussen is nu ons gehele plan mislukt, en moeten wij een ander bedenken.

Raffles gaf hierop niet aanstonds antwoord, maar staarde voor zich uit in de nu langzaam vallende schemering, raadpleegde zijn horloge, en riep toen uit:

— Ik denk dat wij er het beste aan

doen, thans de zaak maar dadelijk uit te maken, en de oude Lord Seymour Higgs op de hoogte te brengen. Ik wil je wel bekenne, dat ik een ogenblik verliefde gedachten heb gewijd aan zijn brandkast, maar thans gaan andere dingen voor, want ik behoef je zeker niet te zeggen, dat het leven van die jongen thans nog meer gevaar loopt. Ook Darington zal de zaken willen bruskeren. Het is thans voor hem: er op of er onder, en ik denk, dat wij onmiddellijk in actie moeten komen. Luister dus goed, amice, en handel nauwkeurig volgens de instructies, die ik je nu zal geven.

Gedurende tien minuten spraken de vrienden op ernstige toon met elkander, totdat eindelijk de auto stopte en parkeerde voor het huis in de Victoriastraat want onderweg had Raffles zijn hoofd uit het portier gestoken, en Henderson een ander doel van de rit genoemd.

Het kon omstreeks een uur later zijn, toen de oude Huntman, niet zonder aarzeling met een kaartje in de hand het grote, hoge vertrek binnentrad, waarin zijn meester zich placht terug te trekken, wanneer hij de avond thuis doorbracht, als wanneer hij liever niet gestoord wilde worden.

— Deze heer verzoekt dringend, u te mogen spreken, mylord, begon Huntman.

Mylord las zijn avondblad, nam met een ontevreden gezicht het kaartje van het blad, las de naam, en bromde:

— Ken ik niet. Wat wil die man?

— Het is geen man, maar een heer, mylord, waagde de oude bediende.

— Wat wil die heer dan van mij? Kon hij het jou niet zeggen? Ik ben nu niet in een stemming om bezoek te ontvangen, na dat vervloekte voorval van zoeven. Hel en duivel, John Raffles in mijn huis, en een vervloekte indringer in vrouwenrokken. Stuur hem weg, ik wil

hem nu niet ontvangen. Laat hij jou zeggen wat hij wil, en morgen nog maar eens terugkomen.

— Het spijt mij zeer, mylord, maar morgen zou het misschien te laat zijn, klonk plotseling een heldere stem bij de deur, en een heer trad binnen, rijzig, keurig gekleed, met een fijn, zwart knoeveltje, die het Engels met een licht Frans accent sprak.

Lord Seymour was toornig opgestaan, en wilde de bezoeker reeds de deur wijzen, die daar zo onbeschaamd huisvredereuk pleegde, maar deze hief met een glimlach de rechterhand op, en zei:

— Hoor mij slechts vijf minuten aan, mylord, en oordeel dan zelf, of ge mij nog zult willen wegzenden: Is dit inderdaad het geval, dan beloof ik u op mijn erewoord, dat ik u niet langer zal lastig vallen, maar aanstonds het veld zal ruimen.

Toen schikte de kolonel zich in het onvermijdelijke en bromde:

— Ik geef u vijf minuten mijnheer. Ik zal u ronduit vertellen, dat ik niet in de goede stemming ben om bezoeken te ontvangen. Er is hier zoëven iets voorgevallen, dat mij zeer geschokt heeft, en de politie heeft nog geen tien minuten geleden mijn huis verlaten.

— Dat alles weet ik, mylord, en het is juist daarom, dat ik u thans kom bezoeken, hernam de vreemdeling rustig.

Lord Seymour keek hem een ogenblik strak aan, en gaf toen de oude Huntman, die was blijven wachten bij de deur een stomme wenk, waarop de oude getrouwe verdween, en de deur zacht achter zich dicht deed.

Toen kwam Lord Seymour vlak voor zijn bezoeker staan, keek hem met zijn ogen, die nog altijd hun bevelende blik hadden, onderzoekend aan, en zei toen, met een tikje minachting in zijn stem:

— Zeker een particuliere detective, die al van de zaak gehoord heeft?

— Beter dan dat, mylord.

— Een detective van Scotland-Yard dan misschien?

— Nog héél wat beter, mylord. Ik ben John Raffles.

Lord Seymour moest snel naar een stoelleuning tasten om zich staande te

houden, zozeer was hij door schrik, woe-de, verbazing en nog andere gevoelens overmeesterd.

Hij werd beurtelings vuurrood en doodsbleek, en Raffles vreesde reeds, dat hij de oude heer te erg had laten schrikken door zijn plotselinge mededeeling, toen lord Seymour stotterde, bijna stikkend van drift:

— En dat komt u mij hier in mijn gezicht zeggen, mijnheer? Terwijl u nog geen uur geleden uit een raam van mijn huis gevlucht bent, na twee politieagenten te hebben neergeslagen?

— O, ik durf nog wel heel andere dingen, antwoordde Raffles met een fijn glimlachje. Ik deed, wat ik wel moest doen, maar ik hoop van ganser harte, dat die twee brave kerels reeds hersteld zullen zijn, en geen nadelige gevolgen zullen ondervinden van hun trouwe plichts-ervulling.

— Maar wat belet me, mijnheer Raffles, om onmiddellijk mijn bediende te bellen en u te laten vastgrijpen?

— Dat belet u de liefde voor uw kleinzoon, mylord, antwoordde Raffles op een toon van de grootste ernst. Dat belet u, dat u een gruwelijke misdaad niet ongestraft moogt laten. Dat belet u de vaste overtuiging, dat ik hier thans bij u kom, niet om u te schaden, zoals ik eerst voornemens was, gij ziet dat ik volkomen eerlijk ben, maar om u een grote dienst te bewijzen, en een laaghartige moord te voorkomen.

Raffles had met zoveel overtuiging en kracht gesproken, met zulk een diepe ernst in stem en woorden, dat lord Seymour geheel ontdaan nu, in zijn stoel neerzank, en stamelde:

— Wat heeft dat te betekenen? Wat bedoelt gij met die woorden?

— Dat zult gij aanstonds vernemen, mylord. Dat ik hier zoëven in uw huis was in de gedaante van dokter Craig, de broeder van uw nieuwe huishoudster, had een zeer bijzondere reden.

— Zeg mij eerst wie het was, die huishoudster, de duivel hale haar, bulderde Lord Seymour.

— Een zeer goed vriend van mij, mylord, antwoordde Raffles glimlachend. Ik hoop dat u dit voldoende moge zijn. Zijn

naam kan ik waarlijk niet noemen. Maar geloof mij, hij had hetzelfde goede voornemen als ik, toen hij zich bij u kwam aanmelden, met zijn uitstekende getuig-schriften.

— Ga voort, ga voort, mijnheer, drong Lord Seymour ongeduldig aan. De reden van dit alles, de reden.

Alvorens te antwoorden, sloop Raffles naar de deur en opende ze, teneinde zich te overtuigen, dat er zich niemand in de gang bevond.

Toen keerde hij terug, en vroeg op gedempte toon:

— Is uw neef Cecil Darington thuis?

— Neen, die is ongeveer tien minuten geleden heengegaan, even voor de agenten vertrokken, die hier een onderzoek hebben ingesteld.

— Zijt gij er volkomen zeker van?

— Volkomen. Waarom vraagt gij mij dat?

— Omdat hij volstrekt niet mag horen wat wij hier bespreken. Het is bijna ons ongeluk geworden, van mijn vriend en van mij, dat hij ruim een uur geleden langs de deur van de kamer sloop, en een deel van wat wij daar bespraken, afluisterde.

— Hij deed zijn plicht, mijnheer, en niets anders, toen hij de politie ging waarschuwen, riep de oude edelman op heftige toon. Durft gij het soms ont-kennen?

— Ja, dat durf ik, mylord, riep Raffles met stemverheffing. Hij deed niet zijn plicht, hij dacht alleen maar aan zijn eigen veiligheid... en aan nog iets anders. Hij wilde slechts voorkomen, dat wij hem de voet dwarszetten bij zijn moorddadige plannen.

— Moorddadige plannen? herhaalde Lord Seymour heel langzaam.

— Hij wilde uw kleinzoon, Arnold Seymour uit de weg ruimen, antwoordde Raffles afgemeten.

Een ogenblik leek het, alsof de slag de oude edelman zou verpletteren.

— Wat heeft dat te betekenen? Zijt gij krankzinnig geworden?

— Ik ben volkomen bij mijn verstand mylord, antwoordde Raffles, en nu lag er een klank van medelijden in zijn stem. Wat ik u daar zeg is, helaas, maar

al te waar. Uw neef, die met u onder hetzelfde dak woont, is reeds gedurende maanden bezig, heel langzaam, heel voorzichtig, zodat ieder bewijs tegen hem van tevoren waardeloos lijkt, uw kleinzoon te vermoorden. Moet ik u de reden nog zeggen? Erft hij niet alles van u, titel en fortuin, als de jongen sterft?

— Hij erft alles, want mijn oudste zoon, die alles had zullen krijgen, wanneer hij niet...

Een snik, die hem deed schudden, bellette hem verder voort te gaan, maar plotseling kwam hij half overeind uit zijn stoel, en zijn gehele lichaam trilde, toen hij met moeite stamelde:

— De bewijzen. De bewijzen voor het-geen gij daar zegt.

— Gij zult ze hebben, want ik weet dat gij er recht op hebt, hernam Raffles. Luister dan. Gij herinnert u natuurlijk de nacht, toen Arnold zo heftig schrikte van een paar wonderlijk lichtende ogen?

— Gelooft gij, dat ik dat ooit zal vergeten? zei de oude edelman op heftige toon. De jongen had aan een nachtmerrie geleden, dat is duidelijk.

— Hij leed niet aan een nachtmerrie, mylord, hij zag die ogen werkelijk.

— Hoe kunt gij dat weten?

— Ik weet het, omdat mijn vriend en ik diezelfde ogen ook gezien hebben, en wij, volwassen mannen, die heel wat hebben beleefd, voelden het koude zweet op ons gelaat, toen wij die schrikwekkende ogen zagen in de duisternis.

— Hoe kunt gij ze gezien hebben? Hoe is zo iets mogelijk?

— Wij waren in de tuin, mylord, nadat wij met een valse sleutel door het kleine tuinpoortje waren binnengegaan, en wij stonden op het punt, bij u in te breken, antwoordde Raffles, zonder enige stemverheffing, terwijl hij de ander met zijn klare, grijze ogen rustig aanzag.

De oude man zonk weer terug in zijn stoel, en hij had enige tijd nodig om dit alles te verwerken.

Even drukte Lord Seymour de magere, aristocratische handen tegen het gelaat en toen kwam het steunend over zijn lippen:

— Wat gij daar zegt is verschrikkelijk. Maar wat betekent het? Vanwaar kwamen die ogen? Aan wie behoorden zij?

— Uw neef moet het gedaan hebben. Het was zijn doel, de jongen, die hem in de weg stond, na zijn gestel eerst te hebben ondermijnd, te doden door een plotselinge, heftige schrik. Bijna was hij erin geslaagd, want gij weet zelf wel, dat uw kleinzoon bijna twee weken lang op de rand van het graf heeft gestaan, en zeer ziek is geweest.

— Maar waarom hebt gij hem dan niet onmiddellijk neergeslagen, waarom hem niet gegrepen, die ellendeling?

— Dat zouden wij zeker gedaan hebben, mylord, indien wij alles dadelijk hadden begrepen, en indien wij hem slechts hadden gezien. Maar wijzelf zagen in de donkere tuin niets anders dan die afschuwelijke ogen, die straalden met een bovenaards licht. Een paar seconden later was het reeds te laat, want toen was het gehele huis in rep en roer door de snerpende angstkreet van uw kleinzoon, en wij konden toen niets anders doen, dan direct de vlucht nemen.

— En waaraan is het dan toe te schrijven, dat gij later mijn neef verdacht hebt van die daad?

— Dat was eenvoudig het gevolg van redenering, mylord. Ik heb dergelijke zaken vroeger wel meer beleefd, en tot oplossing gebracht. Maar om volkomen zekerheid te verkrijgen, bracht ik mijn vriend hier in huis, vermomd als een waardige, oude dame, en zijn taak was slechts, een oog in het zell te houden en bewijzen bijeen te brengen.

— Wat bewoog u tot die daad, mijnheer, u, die ons volkomen vreemd zijt?

— Slechts de behoefte, de aandrift, mylord, om gepleegd onrecht te wreken antwoordde Raffles rustig. Gij zult toestemmen, dat mijn vriend gelegenheid te over had, in die week, om eens opruiming te houden onder uw bezittingen. Ikzelf heb hem herhaaldelijk bezocht, mij uitgevende voor zijn broeder, dokter Craig, en ook ik had van die gelegenheid gebruik kunnen maken. Maar men kan geen twee zaken tegelijk doen, en mijn grootste belangtelling ging niet

uit naar uw brandkast, maar wel naar die schelm van een Darington, en zijn methodes. Wij zouden zeker geslaagd zijn in ons opzet, als mijn vriend zo even niet zo onvoorzichtig was geweest, te luid te spreken, zodat Darington, die toevallig of met opzet voorbijkwam, een deel van ons gesprek kon afluisteren, en zich toen haastte, de politie te gaan waarschuwen, dat John Raffles en zijn medeplichtige zich in uw huis bevonden.

— Het klinkt als een sprookje, steunde de oude edelman, met de hand tegen het voorhoofd gedrukt. Ik kan het nog steeds niet geloven, dat mijn neef, al heb ik nooit veel sympathie voor hem gevoeld, tot zo iets monsterachtigs in staat is. Gij hebt zoëven gesproken van een langzame vergiftiging. Waarop steunt gij die aanklacht?

— Op de volgende feiten, mylord. De aard van de ziekte, waaraan uw kleinzoon leed, heeft mij, die niet alleen inbreker maar ook geneesheer ben, aanstonds belang ingeboezemd, ik droeg mijn vriend op, mij een paar druppels bloed van Arnold te bezorgen. Ik onderzoekte dat bloed onder de microscoop en in het reageerbuisje en de uitslag van dat onderzoek bevestigde mijn vreselijke vermoedens. Nog een maand, twee maanden, wellicht ook een half jaar, en dan zou de ongelukkige knaap als het ware zijn uitgegaan als een nachtkaaers en gestorven zijn aan uitputting van krachten, en geen enkele Europese geneesheer zou aan iets anders hebben gedacht dan aan verregaande bloedarmoede. Ik vermoed dat het uw neef een weinig te lang duurde, en daarom heeft hij die truc met de lichtende ogen verzonnen.

Het bleef verscheiden minuten doodstil in de kamer na deze woorden, en Raffles keek vol mededogen neer op de gebogen gestalte van de grijsaard, die daar onbeweeglijk in zijn stoel zat, schier verpletterd door de slag, die hem zo onverwachts getroffen had.

Een moordenaar in het geslacht van de Seymours. Al was hij dan ook een lid van een zijtak, het was en bleef een onuitwisbare schande.

Eindelijk hief Lord Seymour Higgs langzaam het doodsbleke gelaat naar

Raffles op en sprak met trillende stem:

— Ik voel wel, mijnheer, dat ik u dankbaarheid verschuldigd ben, al zult gij wel niet van mij verlangen, dat ik met grote sympathie voor uw plannen te mijnen opzichte vervuld ben.

— Dat neem ik u volstrekt niet kwalijk, mylord, hernam Raffles met een flauwe glimlach. Waarschijnlijk zou ik in uw plaats juist zo denken. Ik verzeker u echter, dat uw geld voor mij volkomen veilig is, want het is niet mijn gewoonte, de lieden te bestelen, en tegelijkertijd hun belangen te verdedigen, tenminste wanneer die belangen verband houden met een zaak van leven of dood. Ik ben echter niet uitsluitend hier bij u gekomen, zo spoedig na mijn ontvluchting, om u dit alles te openbaren, mylord.

— Wat hadt gij mij dan nog meer te zeggen?

— Ik kom u ernstig waarschuwen. Want uw neef zal zijn plannen niet opgeven. Bedenk dat het hier gaat om een fortuin van vele miljoenen pond sterling. En nu spreek ik nog niet eens van de titel. Om dat alles te veroveren zal Darington stellig nog een poging wagen en dat natuurlijk zo spoedig mogelijk, omdat hij er zeker van kan zijn, welke zet de tegenpartij nu gaat doen. Ik betwifel of hij zover gaat, te vermoeden, dat ik het zou wagen, hier zo gauw terug te keren, maar hij dient toch rekening te houden met de mogelijkheid, dat ik, weer vrij zijnde, u schriftelijk op de hoogte zal stellen. Dan zou de knaap natuurlijk aan zijn invloed onttrokken worden, ver uit zijn nabijheid worden gebracht, de knaap zou kunnen genezen, en al die misdadige inspanning zou vruchteloos zijn geweest. Dat moet hij tot iedere prijs trachten te voorkomen.

— Maar dan, dan is het mogelijk, dan wil hij misschien vannacht nog, begon de oude edelman, over zijn gehele lichaam trillend.

— Daarom juist kwam ik nu bij u, viel Raffles hem op ernstige toon in de rede. Hij moet zeer snel handelen, wil hij zijn plannen niet in duigen zien vallen. Hij weet nu dat Raffles hem verdenkt, hij moet betwijfelen of ik hem

thans wel openlijk zal durven aanklagen, maar hij mag zelfs de kans niet lopen, dat Arnold wordt weggezonden, in het geheim, naar een plek, die hij niet kent, teneinde daar volkomen te genezen. Want genezen zal de knaap stellig, wanneer hij de giftige wijn niet meer drinkt, en naar een dorp in de bergen of aan zee wordt gezonden.

Weer bleef het even stil, en toen begon Lord Seymour op zachte toon:

— Ik zal u iets zeggen, mijnheer. Gij moogt zien wie gij wilt, gij hebt daar een edele daad bedreven jegens onze familie en die wil ik u belonen door openhartigheid van mijn kant. Nog nooit heb ik dit tegen een van mijn weinige vrienden gezegd, maar gij zult het weten. Ik zal zeker niet zo heel lang meer leven, want ik voel dat deze afschuwelijke gebeurtenis mij geknakt heeft en in de laatste maanden voel ik mij toch al niet sterk meer. Welnu, die laatste dagen zou ik willen missen, wanneer mijn oudste zoon slechts zijn ongelijk wilde bekennen, mij vergiffenis vroeg. Het is hard voor een vader, zo zijn natuurlijke opvolger te zien heengaan, met een vrouw, die hem onwaardig is.

— Een ogenblikje, mylord, zo viel Raffles hem op zachte toon in de rede. Waarom was die vrouw uw zoon onwaardig?

— Zij was een toneelspeelster, een actrice, mijnheer, antwoordde de oude edelman op heftige toon. Begrijpt gij, wat dat zeggen wil?

— O ja, ik begrijp het heel goed, antwoordde Raffles kalm. Ik ken toneelspeelsters, aan wie ik mijn zoon, indien ik er een had, en hij had daartoe de leeftijd bereikt, met een volkomen gerust hart ten huwelijk zou geven. Ik ken toneelspeelsters met een edel hart, en van een onberispelijke levenswandel, uitstekende moeders, en trouwe echtgenoten. Wat verder?

— Maar het beroep, het beroep, mijnheer.

— Welnu? Is het soms geen zeer mooi beroep? Maar ik begrijp wel, dat wij het over zulke zaken niet gauw eens zullen worden. Er is natuurlijk iets anders. Die vrouw heeft uw zoon bedrogen,

hem schandelijk verlaten...

— Neen, mijnheer, zij is nog altijd bij hem.

— Zij is nog bij hem? Ah, ik begrijp het al. Dan is zij verkwistend, zij gooit het geld, dat hij en zij verdient, met volle handen het raam uit...

— Ook dat niet, mijnheer. Goede vrienden van mij daarginds hebben mij menen te moeten inlichten. Zij verdient zelf veel geld, en springt er niet roekeloos mee om.

— Ook dat niet? Wel, dan zal het u natuurlijk leed doen, dat niemand uw zoon meer wil bezoeken, dat hij als een paria beschouwd wordt, dat zijn huis altijd leeg is, zonder vrienden, zonder bezoekers...

— Neen mijnheer, hun huis is menigmaal vol gasten...

Raffles had zich langzaam op een stoel tegenover de grijsaard neergelaten en zei nu hoofdschuddend:

— Dat is het dus ook niet? Zijt ge dan niet zeer onredelijk? Speelt uw trots u hier geen parten? Is het niet mogelijk, dat gij niet de minste wilt zijn? Hebt gij wel eens goed nagedacht, wat het zou zijn, uw kleinkinderen om u heen te hebben, allen? Die zullen er toch wel zijn?

— Drie jongens, twee meisjes, mijnheer, antwoordde de oude man, zonder op te zien.

Elensklaps scheen hij alle tegenstand te laten varen, hij boog het hoofd nog dieper, hij kneep zijn witte handen tot vuisten in een, en zei dof:

— Misschien ben ik ook maar een oude, dwaze man. Het is waar, ik ben trots, ik heb nooit willen toegeven. Dat wilde ik u zoëven zeggen. Ik houd heel veel van Arnold, de jongen is altijd het zonnetje in huis geweest, toen zijn oom vertrok, met de vrouw die hij zo lief zei te hebben, en hij krijgt ook een groot legaat van mij, maar mijn hart, mijn oud, gebroken hart, is nog altijd bij de oudste, bij Philip.

Raffles legde zacht zijn hand op de schouder van de oude man, die geheel vergeten scheen te zijn wie daar tegenover hem zat, en vroeg:

— Heeft hij u ooit geschreven?

— Herhaalde malen, ik opende zijn brieven niet, en zond ze terug, steunde de oude edelman.

— Daaraan hebt gij heel, heel verkeerd gedaan, ging Raffles voort, met zijn diepe, welluidende stem. Ja, het is de beruchte inbreker die het u zegt, mylord. Gij hebt iets vernield, het schoonste, dat er in het leven van de mens bestaat: de liefde tussen vader en zoon. Maak het nog goed, bekeer u, bedenkt wat die vrouw voor hem is, bedenkt, dat gij de poorten der eeuwigheid zult binnengaan met een wroeging in uw hart, die zal branden en schrijnen, en waarvoor geen geneesmiddel meer zal zijn.

Hij had de trillende hand van de oude man gevat, en diens stem was bijna niet te verstaan, toen hij ten antwoord gaf:

— Gij hebt gelijk, gij hebt duizendmaal gelijk. En als het nog niet te laat is, dan zal ik het nog goed maken, dat zweer ik. Maar nu eerst deze dringende, deze verschrikkelijke daad uitgezocht. Wat raadt gij mij, gij die dit raadsel hebt opgelost?

— Gij wilt immers zoveel mogelijk de politie buiten de zaak houden?

— Tot iedere prijs, als het maar enigszins mogelijk is. Mijn naam is toch reeds te veel op ieders lippen geweest, toen mijn oudste zoon mij verliet.

— Ik zie, dat de oude trots van de verbitterde edelman voor een ogenblikje weer boven komt, zei Raffles glimlachend. Maar ik kan het wel begrijpen. Welnu, dan heb ik u deze raad te geven. Sta mijn vriend en mij toe, deze nacht hier in huis te blijven, en ons verdekt op te stellen, in de nabijheid van de kamer van uw kleinzoon.

— Maar gij gelooft toch niet, gij gelooft toch niet in werkelijkheid, dat Cecil het zou durven wagen hem zo spoedig te vermoorden?

— Zeker niet met 'dolk of revolver, mylord, antwoordde Raffles haastig. Dat zou de allergrootste dwaasheid zijn, die hij kan doen, maar wellicht zal hij nog een poging wagen om hem aan het schrikken te maken met de lichtende ogen, en wie weet zou hij thans slagen, nu uw kleinzoon zo zwak is, en nog niet

geheel bij gekomen van de vreselijke schok van veertien dagen geleden.

— Maar, de eerste maal geschiedde het in de tuin.

— Dat kan Darington thans niet meer doen, omdat de gordijnen op last van dokter Cummins gesloten moeten blijven. Is de deur van de slaapkamer 's nachts afgesloten? Ik bedoel de deur naar de gang?

— Voor zover ik weet is dat nooit gebeurd. Huntman slaapt in een kamer naast die van mijn kleinzoon, en dat leek ons veilig genoeg.

— Dat is een gelukkige omstandigheid. Want, nietwaar, als Darington inderdaad iets in het schild voert voor deze nacht, dan moet hij natuurlijk beginnen Huntman terzijde te stellen, want diens aanwezigheid zou hem hinderen bij het volvoeren van zijn plan.

— Dat is zeer geredeneerd, riep de oude edelman uit. Zal ik Huntman hier roepen? Gij ziet dat ik u volkomen vertrouw. Ik heb nog nooit zo iets vreemds gezien, maar het is de volle waarheid. Wie mij eens voorspeld zou hebben, dat ik mij zou inlaten met... met...

— Zeg het woord gerust, mylord, met de Gentleman-Inbreker, voltooid Raffles met een kort lachje de zin.

— Om kort te gaan, met John Raffles, die zou van mij de wind van voren hebben gekregen. Maar ik voel, dat gij mij ten beste raadt. Welnu, zal ik Huntman roepen?

— Dat ware misschien wel een goed idee, antwoordde Raffles langzaam. Hij is immers volkomen te vertrouwen?

— Wel, hij heeft Arnold zien geboren worden. Hij heeft hem leren paardrijden, leren vissen, de jongen heeft op zijn knieën gespeeld.

— Uitstekend, brengt u dan de brave oude man voorzichtig op de hoogte, zeg hem waar het om gaat, en neen, dat is toch te gevaarlijk, viel Raffles zichzelf in de rede. Die Cecil Darington is een ware duivel van sluwheid, en als wij Huntman alles gingen vertellen, dan zou de oude man zich misschien niet goed kunnen houden, zijn gezicht zou het verraden, en uw neef zou argwaan krijgen en bagrijpen, dat er een tegenkomplot

gesmeed wordt. Het is dus beter Huntman volkomen buiten de zaak te laten, maar hij moet het u onmiddellijk zeggen, wanneer Darington hem aanspreekt en hem een of andere opdracht geeft, welke dat ook moge zijn. Zijn die twee nogal goed met elkander, zoals men dat noemt?

— Dat kan ik niet zeggen, antwoordde Lord Seymour met een grimmig lachje. Huntman zou natuurlijk liever zijn tong afbijten dan het te bekennen, maar hij beschouwt mijn neef als een soort indringer, en die op zijn beurt houdt hem voor een oude lastpost, niet al te vlug meer ter been.

— Dat treft ook al bijzonder goed. Huntman komt u dus zeggen, of en zo ja, welke opdracht hij van Darington heeft gekregen, en daarnaar zullen wij handelen. Het komt er op aan, dat Darington niet de minste achterdocht koestert, en ik moet u dus vooral op het hart drukken, u volstrekt niet te verraden, wanneer gij uw neef soms vanavond nog mocht spreken.

— Ik zal mijn uiterste best doen, al zal het mij moeilijk genoeg vallen, hernam de oude heer brommend. Trouwens, onze omgangstoon is nooit erg vriendelijk. Ik heb hem al een paar malen in overweging gegeven, op kamers te gaan wonen, want hij is rijk genoeg door een erfdeel van zijn moeder, en hij heeft dat ook toegezegd, maar het telkens uitgesteld.

— Nu, dan heb ik u verder niets anders te vragen dan het mij onmiddellijk te laten weten, als Darington iets zegt, en wat hij zegt. En vooral, als hij soms de oude Huntman met een verre boodschap het huis uit mocht zenden, al was het buiten de stad, dring er dan niet al te sterk op aan, dat zijn plaats door een andere bediende wordt ingenomen. Met mijn vriend zal ik wachten in de tuin, bij het groengeschilderde poortje, en daarheen kunt gij uw vertrouwde bediende sturen met hetgeen ik de berichten uit het hoofdkwartier zou willen noemen.

Raffles was opgestaan, Lord Seymour volgde zijn voorbeeld, en toen deze zijn bezoeker een trillende hand toestak, zag

Raffles pas, hoe oud hij eensklaps geworden leek, hoe bleek en ingevallen zijn wangen waren, hoe wit zijn haar, en met vreze vroeg hij zich af, of die oude man nog wel ooit zijn oudste zoon levend terug zou zien...

— Alles zal geschieden zoals gij het gezegd hebt, mijnheer Raffles, zei Lord Seymour, en hij vatte de sterke hand van Raffles tussen zijn bevende vingers, en drukte ze, alsof hij ze wilde verbrijzelen. Gij hebt mij zoëven goede raad gegeven, neem er nu ook een aan van een oude man, die met één voet in het graf staat. Laat dit beroep varen, dat u vroeg of laat in ellende, vernedering en schande moet storten.

— Ik kan het beroep niet verlaten, mylord, omdat het mij niet verlaat, antwoordde Raffles op doffe toon. Meermaalen hebben vrienden dit tot mij gezegd, steeds moest ik weigeren. Ik steel niet voor mijn genoegen, en dit moge u voldoende zijn. Duizenden zijn van mij afhankelijc, die anders in armoede en ellende zouden leven, en ik heb nog veel onrecht goed te maken, zeer veel. Om dat te kunnen doen, heb ik geld nodig, altijd maar meer geld, en ik haal het daar, waar het te krijgen is, bij de rijken dezer aarde. En nu zullen wij liever hier niet meer over filosoferen, mylord, het is reeds bijna half elf, en uw neef kon wel eens wat vroeger thuiskomen dan anders. A propos, wanneer gaat uw kleinzoon naar bed?

— Nooit later dan half tien.

— Weet hij iets van hetgeen er zoeven met Miss Craig en mij is voorgevallen?

— Niets. Darington zelf gaf mij de raad, er voorlopig tegenover hem over te zwijgen.

— Zeer begrijpelijk, zei Raffles sarcastisch. De jongen zal dus nu wel slapen.

— Dat hoop ik tenminste.

— Dan ga ik nu heen, en ik wacht de berichten van uw bediende.

— Hebt gij geen hulp nodig?

— Bedoelt gij om Darington te ontmaskeren? vroeg Raffles met een glimlach. O neen, dat kunnen wij beiden gemakkelijk af, mijn vriend en ik.

— Maar wat zullen wij met de man doen, als het inderdaad blijkt dat gij gelijk hebt?

— Dat is iets, mylord, dat gij werkelijk aan mij moet overlaten. Als gij meent, dat ik iets verdiend heb met mijn tijdige waarschuwing, vraag dan niet wat ik met hem zal uitrichten. Maar geloof gerust, dat hij gestraft zal worden, zwaarder misschien, dan zelfs de strengste rechter hem zou straffen. O neen, schrik niet, wij denken er niet aan om hem te doden. Gij zult het wel zien, en ik denk dat gij tevreden zult zijn.

Voor de oude man nog iets had kunnen zeggen, was Raffles verdwenen, en de grijsaard bleef alleen, in zijn groot, hoog vertrek, alleen met zijn martelende gedachten. Er was te veel geschied op die dag; hij geloofde het ternauwernood te kunnen dragen.

Hij belde Huntman, en gaf de oude bediende schijnbaar zonder enig opzet last, het hem te komen zeggen, als zijn neef hem een of andere opdracht mocht geven.

Om elf uur kwam Darington thuis, ging naar zijn kamer, belde daar, had een kort gesprek met Huntman, en trok zich toen terug naar zijn werkkamer, om daar een paar brieven te gaan schrijven, naar hij zei.

Vijf minuten daarna stond Huntman in het vertrek, waar Lord Seymour nog altijd onbeweeglijk in zijn leunstoel zat, en zei op zijn wat slepende toon:

— Mijnheer Darington heeft mij gezegd, dat ik nog even een brief voor hem moest posten, mylord. Hier is de brief. Zoals u ziet, voor zijn vriend, die hem hier wel eens bezoekt.

De oude edelman keek verbaasd op, verbaasd en toch tevens gerustgesteld. Zou Raffles zich dan toch vergist hebben? De dichtstbijzijnde brievenbus was nauwelijks vijf minuten lopen van het huis verwijderd.

Het was onmogelijk zulk een gruwelijk plan binnen een tien minuten ten uitvoer te brengen, terwijl daarenboven de meeste bedienden nog niet naar bed waren, en hij zelf zich immers ook pas over een half uur naar zijn slaapkamer zou terugtrekken.

Toch begreep hij dat hij ook dit aan Raffles moest berichten, en hij zei dus op zachte toon tot de oude bediende:

— Zeg hetzelfde wat je mij daar verteld hebt aan de twee heren, die je zult vinden bij het groene tuinpoortje. Kijk mij niet zo dom aan, schaapskop. Ik weet heel goed wat ik zeg. Vlug een beetje, en geen woord hiervan aan mijnheer Darington of aan wie ook. Heb je me goed begrepen?

De oude Huntman begreep er geen sikkepit van, maar hij ging toch onmiddellijk doen wat hem bevolen was, eenvoudig omdat hij dat zo al drieëntwintig jaren gewend was.

Hij bleef ongeveer een kwartier weg, en toen zag Lord Seymour hem weer voor zich, met een uitdrukking van de grootste verbazing en ook van ongerustheid op zijn goedig, rimpelig gezicht.

— Wat is er? Je hebt toch je boodschap goed gedaan? vroeg Lord Seymour bars.

— Natuurlijk, mylord. Ik heb daar inderdaad twee keurig geklede heren gevonden, en de boodschap overgebracht, en u raadt nooit wat een van die heren vroeg.

— Wat dan, uilskuiken? Zeg op, ik houd niet van raadseltjes?

— Hij vroeg of ik gewend was om iets te drinken voor ik naar bed ging.

— En wat heb je toen geantwoord?

— Wel, de waarheid, mylord. Dat ik jarenlang een klein glaasje warme anijsmelk dronk, voor ik in bed stapte. Toen vroeg hij, of iedereen in huis dat wist, en ik heb die heer gezegd, dat dit inderdaad het geval was en dat men mij zelfs wel eens uitlachte om die gewoonte.

— En verder?

— Verder zei die vreemde heer, dat ik nog niet naar bed moest gaan, maar eerst nadere bevelen afwachten, dat gij alles goed vond, en tenslotte vroeg hij hoe laat de andere bedienden gingen slapen, en ik heb op al die vragen geantwoord, zoals gij mij bevolen hadt.

— Het is goed, Huntman, zei Lord Seymour, in gedachten verzonken. Je zult het vreemd vinden, wat er gebeurt, maar naderhand zul je het wel begrijpen, misschien spoediger dan ons allen

lief is. Waar is mijn neef op het ogenblik?

— Hij zit, voor zover ik weet, nog op zijn kamer, mylord.

Huntman wilde nog iets zeggen, maar achter hem klonk een licht geritsel, en toen hij onwillekeurig omkeek, zag hij dezelfde vreemde, keurig geklede heer achter zich staan, die hem zoëven, in de tuin, zulke zonderlinge vragen gesteld had.

De oude bediende schrikte niet weinig, want hij kon zich volstrekt niet begrijpen, hoe die raadselachtige, late bezoeker zo ongemerkt was binnengekomen, terwijl toch de achterdeuren naar zijn beste weten gesloten waren.

Raffles trad aanstonds naar voren, en begon op zachte toon:

— Ik geloof dat het ogenblik om in actie te komen, is aangebroken, mylord. Er kan niet aan getwijfeld worden, of een zeker iemand heeft onze oude vriend hier met een onbetekenende boodschap het huis uitgezonden, met een bepaald doel, en dat zal wel in verband staan met het glaasje anijsmelk, denk ik. Luister dus goed, vriend, want van jouw schrandereheid zal heel wat afhangen. Je gaat op de gewone tijd naar bed, maar je zult je er wel voor wachten, het glaasje anijsmelk leeg te drinken. Integendeel, je moet het leeggieten in een flesje dat je zeker wel ergens zult kunnen vinden, maar zo dat niemand het merkt. Dan moet je je gewoon uitkleden, naar bed gaan, en je slapende houden, maar voor die tijd zal ik mij met een van mijn vrienden in je kamer komen, en mij daar goed verstoppen. Ben je gewend de deur naar de gang van je kamer altijd op slot te doen?

— Nooit, mijnheer, antwoordde de bediende, enigszins verschrikt en verbaasd, van zijn meester naar die zonderlinge vreemdeling starend, en verblekend bij de gedachte dat dit alles misschien iets heel ergs te betekenen had.

— Des te beter. Luister dan goed, en bedenk dat van je kalmte heel veel kan afhangen. Wat er ook moge gebeuren, houd je slapend, en help mij alleen dan als ik je daarom zal vragen.

Huntman keek zijn meester vragend

aan, en deze zei op doffe toon tot de trouwe bediende:

— Doe alles wat deze heer je zegt, Huntman. Nog vannacht zul je wel begripen, waarom dit alles gedaan wordt. Ik wilde dat het reeds voorbij was, het is mij alsof alles rondom mij ineens stort, ik voel me ellendig en dodelijk vermoeid en zal het wel niet lang meer maken, denk ik. Ga nu maar niet aanstonds weer grienen, Huntman, want dat helpt mij toch geen zier. Wat drommel, wij zijn samen in de oorlog geweest, en ik heb je nog nooit zien huilen. Vooruit, vlug wat, en doe wat je bevolen is.

Hoofdschuddend, geheel overstuurd, verliet Huntman het vertrek, en begaf zich naar zijn slaapkamer, waarbij hij op de voet werd gevolgd door Raffles en Brand, welke laatste in een duister hoekje gewacht had, en toen deed hij de deur dicht.

Dadelijk ging zijn blik naar het glas anijsmelk, dat hij tien minuten geleden klaar had gezet, en hij wist niet waarom, maar hij huiverde.

Raffles had er slechts even een blik op geslagen, haalde een flesje uit zijn zak en goot eigenhandig zeer voorzichtig de inhoud van het glas over in dat flesje, dat hij vervolgens stevig kurkte, in een stuk papier wikkelde, en bij zich stak.

— Nog een bewijs, zei hij zacht tot Brand. Slaapt de jongen al.

Brand, die inmiddels de tussendeur had geopend, en een blik had geslagen in het slechts door een nachtluchtje flauw verlichte vertrek, antwoordde:

— Ik geloof, dat hij slaapt, ik kan zijn regelmatige ademhaling horen.

— Laat hem dan maar rustig liggen. Ik hoop, dat hij blijft doorslapen. Slaap is voor die jongen de beste medicijn. Hij ziet er de laatste dagen al iets beter uit, dunkt me. En nu zullen wij ons maar gauw gaan verstoppen. Want het zal zeker niet lang meer duren of er gebeuren hier vreemde zaken.

Het vertrek, waarin Huntman tijdelijk sliep, was vrij groot en had vroeger als een bibliotheek gediend, tenminste te oordelen naar een zeer brede, fraai gebeeldhouwde boekenkast, die tegen een

der wanden stond, maar die volkomen leeg bleek te zijn.

Raffles zag aanstonds, dat die kast uitstekend geschikt zou zijn als schuilplaats, wanneer men er de planken uitnam en die binnenin tegen een der zijwanden plaatste.

Binnen enkele minuten was dit karweitje opgeknapt, en de twee vrienden behoefden er nog slechts in te stappen en beide deuren tot op een kier dicht te trekken.

Intussen had Huntman zich reeds van zijn bovenkleren ontdaan, en had hij, op bevel van Raffles, het licht uitgedraaid, zoals hij steeds deed, waarna hij zich in het ijzeren ledikant had uitgestrekt, dat daar opzettelijk voor hem was geplaatst.

— Draai je maar met het gezicht naar de muur, hoorde hij de vreemde bezoeker in de duisternis fluisteren. En houd je doodstil, wat er ook om je heen gebeurt. Bedenk dat misschien van jou het leven afhangt van iemand die je zeer lief is.

— Ik zal alles doen wat u zegt, mijnheer, antwoordde Huntman fluisterend. U hebt mij schrik aangejaagd.

Nu werd het volkomen stil en duister in het grote vertrek. Een kort ogenblik straalde het licht uit Raffles' zaklantaarn, toen de beide vrienden de weg terugzochten naar de grote, thans geleedigde boekenkast.

Daar stonden zij nu, geduldig wachtend, met de deur nog op een handbreedte geopend, totdat Raffles ze ineens tot op een vingerbreedte dichttrok, want zijn scherp oor had enig geritsel gehoord aan de gangdeur. Die deur werd heel voorzichtig en langzaam geopend, en op dat ogenblik moest zich een gedaante in de kamer bevinden, ofschoon het volkomen onmogelijk was dit te onderscheiden.

Er verliepen enkele minuten in een haast ondraaglijke spanning, en toen flitste plotseling een lichtstraal, waarschijnlijk afkomstig uit een zaklantaarn die de kamer afzocht, en eindelijk bleef rusten op het witte hoofd van de oude bediende, die daar met gesloten ogen in zijn bed lag, alsof hij in diepe slaap

was verzonken.

Het licht kwam naderbij, er verscheen een witte hand in de lichtbundel, die voorzichtig de schouder van de slapende aantrof, en een ogenblik voelde Brand zijn hart stilstaan, want nu kwam alles aan op de koelbloedigheid van de oude Huntman, die eigenlijk nog van niets wist.

Maar de oude man hield zich goed. Hij volgde de gegeven instructies letterlijk op, want hij verroerde zich niet, ook niet toen de hand hem wat ruwer begon te schudden, natuurlijk omdat de eigenaar van die hand zich wilde overtuigen, of de oude bediende werkelijk vast sliep.

Toen hoorden Raffles en Brand zacht grinniken, en Brand voelde zich koud worden bij dat onverwachte geluid in die donkere kamer, alleen maar verlicht door een zaklantaarn.

Plotseling echter werd het wat lichter, want de man die daar was binnegetreten, had een klein muurlampje aangeknipt, naast de deur, en nu herkennen de beide mannen in de kast de indringer, het was, zoals zij hadden verwacht, de neef, het was Cecil Darington.

Hij stond met de rug naar de kast gekeerd, en het tweetal kon dus niet zien wat hij uitvoerde, maar hij scheen zich in gebukte houding bezig te houden met iets dat op de grond lag, en dat met een zwarte doek bedekt leek te zijn. Toen richtte hij zich op, keek even om zich heen, en weer klonk dat afschuwelijke lachje, toen hij op het bed toetrad, en daarvan een laken aftrok, zonder dat de oude Huntman zich verroerde.

Darington plooid dat laken onder het

zwarte ding, knipte toen het licht weer uit, en op hetzelfde ogenblik staarden opnieuw de twee angstaanjagende, lichtende ogen de beide vrienden aan, die over elkanders schouders door de reet van de deur tuurden. Deze keer leek alles op een gruwelijke geestverschijning, want het laken was vaag te zien in het demonische licht, hetwelk uit de wijdpengespalkte, schrikwekkende ogen straalde.

Raffles stootte Brand aan, ten teken dat deze zich gereed moest houden.

Darington had het zogenaamde spook opgelicht, de lichtende ogen wendden zich van de twee mannen af, de schurk richtte zijn schreden naar de tussendeur en legde zijn hand op de deurkruk.

— Nu, fluisterde Raffles zacht, en tegelijk wierp hij de kastdeur open. Met drie sprongen waren hij en Brand bij Darington, en wierpen zich op hem. Maar zij hadden met een niet te onderschatten tegenstander te doen, en met een gevaarlijk heer, want voor een kort ogenblik wist Darington zijn rechterarm vrij te maken, en trok tegelijk een lang, spits mes uit zijn jaszak. Gelukkig had Raffles het bijtijds gezien en voor de schurk kon toesteken, had een geweldige vuistslag hem machteloos gemaakt en hem bewusteloos neergeveld.

Zo vlug, zo zacht was dit alles in zijn werk gegaan, dat toen Arnold Seymour wakker werd zich de ogen wreef en met zwakke stem om Huntman riep, de beide raadselachtige vreemdelingen met hun gevangene en in elkaar gefabriceerde spookmachine reeds op een even geheimzinnige als bliksemsnelle wijze waren verdwenen, niet alleen uit de kamer, maar uit het huis zelf.

HOOFDSTUK VI

BOETE EN VERZOENING

Het was nog geen middernacht, toen de grote Rolls Royce, door Henderson bestuurd, door de straten van Londen snelde. Binnenin zaten de Grote Onbekende en zijn trouwe metgezel, terwijl tegenover hen, stevig gebonden en gekneveld nu, Darington die weer bij kennis was gekomen, op de achterbank hing en hen aankeek met ogen, die van woede en haat gloeiden.

Naast hem lag een vreemd ding, een zwarte bol, met ogen van doorschijnend porselein.

Raffles liet een minachtend lachje horen, en bromde tot de jongeman naast hem:

— Het leven is zonderling; bedenkt nu toch eens, dat men het gewelddadig kan doen eindigen door middel van een zwart gemaakt stuk karton, een paar ogen van glas en een zaklantaarn. Nu, deze sinjeur heeft zijn rol uitgespeeld, dat zal hij zeker wel begrijpen. Je hebt hem toch grondig gefouilleerd?

— Je kunt gerust zijn, Edward, antwoordde Brand. Behalve 't dolkmes had deze knaap ook nog een browning in zijn zak, en voorts een baleinen ploertendoder.

Raffles wierp nog een minachtende blik op de gebonden gevangene, maar daarna sprak hij geen woord meer, totdat het huis in de Victoriastreet bereikt was.

Henderson had gestopt voor de kleine tuindeur, die zich bevond in een lange, houten schutting, welke een der zijden vormde van een op dit uur volkomen verlaten, stille zijstraat.

Henderson droeg vliegensvlug en ongezien het machteloze lichaam door die reeds door Brand geopende deur, en door een kleine, stikdonkere tuin binnenshuis.

Onmiddellijk daalde het drietal, Henderson nog altijd met het slappe lichaam van de gevangene over zijn schouder,

de trap af naar de ruime kelder, waarvan een gedeelte omstreeks een jaar geleden was afgeschoten, en met behulp van zware bakstenen en beton tot een gevangenis gemaakt, waaruit ontsnappen tot de onmogelijkheden behoorde.

In deze kerker, die er overigens schappelijk genoeg uitzag, werd Darington binnengevoerd.

Nog nooit had Brand zoveel wraakzucht, zoveel haat gezien in de ogen van een mens, toen het langzaam over de lippen kwam van Darington.

— Wat heeft deze komedie nu eigenlijk te betekenen? Met welk recht hebt gij mij hier gebracht. Wie zijt gij?

— Laat ik maar beginnen met de beantwoording van de laatste vraag, antwoordde Raffles rustig. Ik ben John Raffles, en deze twee zijn mijn trouwe helpers en vrienden. Met welk recht heb ik u hier gebracht? Wel, wij zouden kunnen zeggen: met het recht van de sterkste, maar met zulk een doodoener wil ik u niet lastig vallen. Ik heb u hier gebracht, Cecil Darington, met het recht dat iedere man heeft, om het leven van een medemens te beschermen, wanneer hij dat in gevaar gebracht ziet. Je bent een laaghartige sluipmoordenaar, en je had het voorzien op het leven van die ongelukkige knaap, je neef Arnold, en je zou geslaagd zijn ook, als niet de Voorzienigheid, noem het mijnentwege het toeval, ons op je weg had gevoerd. Gelukkig zijn wij nog bijtijds gekomen, om je helse opzet te doen mislukken.

— Ik weet niet, wat gij bedoelt, heren Darington koeltjes.

— Komaan, geen komediespel, riep Raffles uit met een ongeduldig schouderophalen. Wij waren er bij, toen gij, omstreeks veertien dagen geleden, voor de eerste maal die truc met de lichtende ogen beproefde, die toen bijna gelukte.

Vandaag ontdekten wij, dat je de portwijn van je neef vergiftigde, en als ik de anijsmelk eens onderzoek, welke Huntman had moeten drinken, dan geloof ik wel, dat ik daarin een sterk bedwelmend middel zal vinden. Komaan, Darington, zou je niet verstandiger doen, met je toeleg te bekennen? Is het soms niet waar, dat je sedert maanden bezig was je neef Arnold langzaam te vergiftigen met het pijlengif van de Gajoes?

Darington was nog wat bleker geworden, en zei:

— Dat alles zal bewezen moeten worden.

— Maar man, er zijn bewijzen in overvloed tegen je. Geloof je niet dat wij het vergift in je kamer zullen vinden, hoe goed je het ook verstoppt hebt? Klaagt het glas anijsmelk je niet aan? Hebben wij niet met onze eigen ogen gezien, dat je zoëven het spooksel weer ten tonele wilde voeren, teneinde je neef door de schrik te doden?

Darington maakte een gebaar van machteloze, krankzinnige woede.

Toen zei Raffles:

— Voor een gewone rechter zul jij niet verschijnen, Darington. Want ik wil de ongelukkige, oude Lord Seymour de schande van een openbaar proces besparen. Maar ongestraft zul je niet blijven, dat zweer ik je, en ik zal je treffen in het liefste wat je op de wereld bezit: het geld, de omgang met je soortgenoten, kortom, het hele leventje dat je leidt, een leven van louter genot en plezier, egoïstisch, zonder je ooit om anderen te bekommeren. Ik zal je je vermaken ontnemen, en je drinkgelagen, en je rijke vrienden, je renpaarden, je speelkaarten en je champagne. Ik zal je wegvoeren uit de maatschappij, die je verderf is geworden, en de eenzaamheid zal je straf zijn, een langjarige eenzaamheid, die je misschien zal bekeren. En dan pas, als ik daarvan vast overtuigd ben, zal ik je weer terug geven aan die maatschappij, zal ik je weer teruggeven aan het leven, dan pas, en niet eerder.

Voor Darington de betekenis van die dreigende woorden had kunnen verwer-

ken, viel de zware, stalen deur reeds met een dreunende slag dicht, en was hij opgesloten.

* * *

De volgende dag omstreeks vier uur in de namiddag stormde een vliegmaschine met razende snelheid over de Stille Oceaan, omstreeks vijftig mijlen ten noorden van een der oostelijkste Markieze-eilanden.

Het was de Duivel der Lucht, het wonderbaarlijk toestel van Raffles.

In de cockpit zaten vier mannen; Henderson bediende de stuurknuppel, en in de vrije ruimte, achter de stuurstoel, bevonden zich Raffles, Brand en Cecil Darington.

De misdadiger zat zwiiggend, bleek terneer, als een toonbeeld van verslagenheid.

Hij scheen ieder verzet te hebben opgegeven, nu hij was gaan inzien, wat het betekende, in de macht te zijn gevallen van die geheimzinnige, Grote Onbekende.

Heinde en ver was de Oceaan verlaten en toch vloog de Duivel der Lucht op een hoogte van ruim tweeduizend meter. In ongeveer een half etmaal had de vliegmaschine die geweldige afstand afgelegd, en nu stond het toestel op het punt, neer te strijken op een van die eilanden, die nog geheel en al onbewoond zijn, en ook moeilijk te bereiken door de kring van koraalrotsen, die ze omgeven.

Henderson, die al deze eilanden op een prikje kende, op een ervan had Raffles een deel van zijn schatten verborgen, liet de machine scherp dalen, met een snelheid die iedere beschrijving tart, tot op een hoogte van niet meer dan een paar honderd meter, en zocht toen naar een geschikte landingsplaats, en enkele minuten daarna kwam de reuzenvogel tot stilstand. De vier mannen stapten uit, en konden eindelijk hun ledematen eens goed uitstrekken.

Het was een verrukkelijk schone dag, en bijna zonder enige golfslag kruidden zich de lange baren van de Oceaan en rolden uit op het fijne zand van het brede strand.

Terwijl Brand en Henderson snel al-

les uit de machine laadden, wat hier zou worden achtergelaten, trad Raffles op Darington toe, die daar onbeweeglijk midden op het strand stond, en zei op ernstige toon:

— Nu breekt het ogenblik aan, Darington, waarop je straf begint. En ik weet hoe zwaar ze voor je moet zijn, omdat je nooit een natuurlijk leven hebt geleid, en altijd verkeerd hebt in een roes van vermaak. Hier geen champagne hier geen spel, maar de harde noodzaak om je te verdedigen tegen de elementen en tegen de eenzaamheid. Erken echter, dat dit beter is dan de cel, met zijn nauwe wanden. Wie weet zal de natuur je genezen, en je tot een beter mens maken. Wij laten hier alles bij je, wat je nodig zult kunnen hebben, en menige schipbreukeling zou je benijden. Ik laat je wat verduurzaamde levensmiddelen voor een week ongeveer. Je zult zelf naderhand voor je voedsel moeten zorgen, en ditmaal is het niet voor je vermaak alleen, dat je een konijn kunt neerleggen, of een snip. Tweemaal in het jaar zullen wij hier terugkeren, Darington, om te zien wat je er van maakt, en dat is meer dan je verdient. Tracht je ziel in de eenzaamheid te zuiveren, man, dat is het beste, wat ik je kan toewensen.

Henderson en Brand hadden reeds bijna alles uitgeladen, wat Raffles zoëven had opgesomd, en deze eindigde, de hand uitstrekking naar het eiland:

— Dit zal je verblijfplaats zijn gedurende tien jaren. Een rechter zou je waarschijnlijk levenslang hebben gegeven. Wij zijn dus goedertieren voor je geweest, Darington, en nu vaarwel. En bedenk dat het van je zelf zal afhangen, van de toestand waarin wij je aantreffen, of je straf tijd wellicht bekort zal worden.

Darington gaf geen antwoord. Hij had zich zelfs niet bewogen, maar staarde onafgebroken naar de zee, die zich eindeloos ver uitstreckte, zonder dat er een zell te zien was, noch de rook van een stoomschip.

Hij scheen het nauwelijks te zien, dat de drie mannen zich weer naar de vlieg-machine begaven, dat de schroef weer

begon te draaien met een razende snelheid, en dat de Duivel der Lucht zich van het strand verhief en trots als een adelaar opsteeg in de blauwe lucht.

Raffles zette spoedig koers in noord-oostelijke richting, en laat in de avond bereikte hij Los Angelos, op de zuidkust van Californië, landde daar op het vliegveld, en zette de vlieg-machine neer in een van de plaatijzeren hangars.

Raffles had gezorgd voor uitnemende papieren, gaf zich uit voor een Amerikaan en had dus weinig last met douaneformaliteiten. Overigens zou geen van die geuniformde beambten er ook maar één seconde aan gedacht hebben, dat die ranke machine was komen aanvliegen van ver over de oceaan.

De drie mannen sliepen goed uit die nacht, maar de volgende ochtend om acht uur steeg Raffles weer op, om twee uren daarna opnieuw te dalen, thans niet ver van Denver, de hoofdstad van de Staat Colorado.

Denver heeft echter geen vliegveld en Raffles moest landen op de weide van een boer, die bereid was tegen een behoorlijke som de vlieg-machine voor een halve dag te bewaken. Henderson bleef er ook bij achter, en Raffles en Brand reden met het aftandse Fordje van de boer naar de stad, waar men op het eerste het beste politiebureau hun het adres wist te noemen van Philip Seymour.

Het Fordje bracht hen binnen een half uur tijds naar een vriendelijk landhuis aan de grens van de stad, en aan de voet van het gebergte gelegen, hetwelk Denver omgeeft.

Toen zij uitstapten, kwam een krachtig gebouwd, gebruid man hun wel wat verbaasd tegemoet, en hij behoefde niet eens zijn naam te noemen, want het was trek voor trek de oude Lord Seymour Higgs.

— Mijnheer Seymour, begon Raffles aanstonds, het doet mij genoegen dat ik u thuis tref; ik heb iets ernstigs met u te bespreken. Ik kom namens uw vader, en ik moet u, helaas, zeggen dat hij stervend is, en het zeker niet lang meer zal maken. Misschien nog drie, vier dagen, en dan vrees ik dat het is afge-

lopen. Gebeurtenissen van de laatste tijd hebben hem hevig geschokt. Hij zou u echter voor zijn dood gaarne terugzien, hij zou u nog persoonlijk willen zeggen, dat hij u vergeeft, dat hij u steeds heeft liefgehad, dat hij u wil herstellen in al uw rechten. Hier is een briefje, dat hij gisteren schreef, en dat hij mij verzocht u te willen overhandigen.

Philip Seymour had met de grootste verbazing op zijn knap gezicht toegeluisterd, waarop beurtelings smart, blijdschap en de grootste ontsteltenis waren te lezen en nu zei hij, na het briefje aarzeland te hebben aangenomen:

— Wat zegt gij toch, mijnheer? Ik heb u zeker verkeerd begrepen? Dit briefje zou mijn vader u gisteren gegeven hebben?

— Eigenlijk was het eergisteren, volgens de Europese tijd, antwoordde Raffles glimlachend. Lees het slechts, gij

zult dan veel begrijpen.

Seymour las, en intussen kwam een ongeveer veertigjarige, nog zeer knappe vrouw verwonderd naar buiten, en las mede over zijn schouder, terwijl twee allerliefste kinderen haar vasthielden bij de rokken.

* * *

Vijf uren later beleefde Seymour het wonder, hetwelk Darington een paar dagen tevoren had beleefd, de razend snelle vlucht door het luchtruim oostwaarts thans met een vaart van bijna zeventienhonderd kilometer per uur, nog bijna gans versuft van die snel opeenvolgende gebeurtenissen.

Laat in de nacht van de volgende dag knielde hij met de ogen vol tranen neer naast het sterfbed van zijn vader, die zijn trillende, witte hand op dat geliefde hoofd had gelegd, en die twee dagen later rustig voorgeed de ogen sloot.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Verraderlijke Oor

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266